YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

12 päivänä joulukuuta 2006 *

Asiassa T-228/02,

Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran, kotipaikka Auvers-sur-Oise (Ranska), edustajinaan asianajaja J.-P. Spitzer, D. Vaughan, QC, ja asianajaja É. de Boissieu,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Vitsentzatos ja M. Bishop,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jota tukee

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehenään aluksi J. E. Collins, sittemmin R. Caudwell ja C. Gibbs, avustajanaan barrister S. Moore,

väliintulijana,

jossa on kyse yhtäältä siitä, että kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi hyväksytyn yhteisen kannan 2001/931/YUTP ajantasaistamisesta 2.5.2002 hyväksytyn neuvoston yhteisen kannan 2002/340/YUTP (EYVL L 116, s. 75), yhteisen kannan 2001/931/YUTP ajantasaistamisesta ja yhteisen kannan 2002/340/YUTP kumoamisesta 17.6.2002 hyväksytyn neuvoston yhteisen kannan 2002/462/YUTP (EYVL L 160, s. 32) ja tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2002/334/EY kumoamisesta 17.6.2002 tehdyn neuvoston päätöksen 2002/460/EY (EYVL L 160, s. 26), niiltä osin kuin kantaja on sisällytetty luetteloon sellaisista henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin kyseisiä säännöksiä sovelletaan, ja toisaalta vahingonkorvausvaatimuksesta,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Pirrung sekä tuomarit N. J. Forwood ja S. Papasavvas,

kirjaaja: E. Coulon,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 7.2.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Oikeudenkäyntiaineistosta ilmenee, että Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran (Iranin kansan mujahediinien järjestö, Mujahedin-e Khalq en persan) perustettiin vuonna 1965 ja se otti tehtäväkseen Iranin shaahin ja sittemmin mullahien valtaan perustuvan järjestelmän syrjäyttämisen demokraattisella järjestelmällä. Kyseinen järjestö oli vuonna 1981 mukana perustamassa Iranin kansallista vastarintaneuvostoa, joka määritteli itsensä Iranin "maanpaossa olevaksi vastarintaparlamentiksi". Käsiteltävänä olevan oikeusriidan taustalla olevien tosiseikkojen tapahtuma-aikaan järjestö muodostui viidestä erillisestä organisaatiosta sekä erillisestä osasta, joka muodosti Iranissa toimivan aseellisen siiven. Kantaja on kuitenkin todennut, että se ja kaikki sen kannattajat ovat nimenomaisesti luopuneet vuoden 2001 kesäkuusta alkaen kaikesta sotilaallisesta toiminnasta ja ettei sillä enää nykyään ole aseellista siipeä.

2 Kantaja sisällytettiin Secretary of State for the Home Departmentin (Yhdistyneen kuningaskunnan sisäasiainministeri, jäljempänä Home Secretary) 28.3.2001 antamalla määräyksellä vuoden 2000 Terrorism Actin (terrorismilaki) nojalla kiellettyjen järjestöjen luetteloon. Kantaja nosti kyseisestä määräyksestä kaksi rinnakkaista kannetta, eli appeal-menettelyn mukaisen kanteen Proscribed Organisations Appeal Commissionissa (kiellettyjä järjestöjä koskeva valituslautakunta, jäljempänä POAC) ja judicial review -menettelyn mukaisen kanteen High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Divisionissa (Administrative Court) (jäljempänä High Court).

3 Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvosto (jäljempänä turvallisuusneuvosto) antoi 28.9.2001 päätöslauselman 1373 (2001), jossa päätettiin strategioista, joilla terrorismia ja erityisesti terrorismin rahoittamista torjuttaisiin kaikin keinoin. Kyseisen päätöslauselman 1 kohdan c alakohdassa todetaan muun muassa, että kaikkien valtioiden on viipymättä jäädytettävä sellaisten henkilöiden varat, muut rahoituksen lähteet ja taloudelliset resurssit, jotka tekevät tai yrittävät tehdä terroritekoja, edistävät niiden tekemistä taikka osallistuvat niihin, sekä tällaisiin henkilöihin kuuluvien tai niiden valvomien yhteisöjen ja tällaisten henkilöiden tai yhteisöjen nimissä tai ohjeiden perusteella toimivien henkilöiden tai yhteisöjen varat, muut rahoituksen lähteet ja taloudelliset resurssit.

4 Koska neuvosto katsoi, että yhteisön toiminta oli tarpeen Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373 (2001) täytäntöön panemiseksi, se hyväksyi 27.12.2001 yhteisen kannan 2001/930/YUTP terrorismin torjumisesta (EYVL L 344, s. 90) ja yhteisen kannan 2001/931/ YUTP erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi (EYVL L 344, s. 93).

5 Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 1 kohdassa todetaan, että sitä sovelletaan "seuraavien artiklojen säännösten mukaisesti terroritekoihin sekaantuneisiin henkilöihin, ryhmiin ja yhteisöihin, jotka on luetteloitu liitteessä". Kyseisessä luettelossa ei ole kantajan nimeä.

6 Yhteisen kannan 1 artiklan 2 kohdassa määritellään "terroritekoihin sekaantuneet henkilöt, ryhmät ja yhteisöt" ja 3 kohdassa määritellään "terroriteot".

7 Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa todetaan, että liitteessä oleva luettelo laaditaan tarkkojen tietojen tai sellaisten asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt kyseisiä henkilöitä, ryhmiä tai yhteisöjä koskevan päätöksen, riippumatta siitä, koskeeko

päätös terroritekoa, sen yritystä, siihen osallistumista tai sen edistämistä koskevan tutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamista luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella tai tällaisista teoista tuomitsemista. "Toimivaltaisella viranomaisella" tarkoitetaan oikeusviranomaista, tai jos oikeusviranomaisilla ei ole toimivaltaa tässä kohdassa tarkoitetulla alalla, vastaavaa asiassa toimivaltaista viranomaista.

8 Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan mukaan luettelossa olevien henkilöiden ja yhteisöjen nimet tarkistetaan säännöllisin väliajoin vähintään kuitenkin kerran puolessa vuodessa sen varmistamiseksi, että niiden säilyttäminen luettelossa on perusteltua.

9 Yhteisen kannan 2001/931 2 ja 3 artiklassa todetaan, että Euroopan yhteisö määrää sille Euroopan yhteisön perustamissopimuksessa annetun toimivallan rajoissa liitteessä lueteltujen henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen varojen, rahoituksen lähteiden tai taloudellisten resurssien jäädyttämisestä, ja varmistaa, että varoja, rahoituksen lähteitä tai taloudellisia resursseja taikka rahoituspalveluja ei anneta kyseisten tahojen käyttöön suoraan eikä välillisesti.

10 Koska neuvosto katsoi, että yhteisessä kannassa 2001/931 määritettyjen toimenpiteiden täytäntöönpano yhteisön tasolla edellytti asetuksen antamista, se antoi 27.12.2001 EY 60, EY 301 ja EY 308 artiklan nojalla asetuksen (EY) N:o 2580/2001 tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi (EYVL L 344, s. 70). Kyseisestä asetuksesta ilmenee, että jollei asetuksessa sallituista poikkeuksista muuta johdu, kaikki kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitetussa luettelossa mainituille luonnollisille tai oikeushenkilöille, ryhmille tai yhteisöille kuuluvat tai niiden omistamat tai hallussa olevat varat on jäädytettävä. Vastaavasti on kiellettyä antaa varoja tällaisten

henkilöiden, ryhmien tai yhteisöjen käyttöön ja tarjota niille rahoituspalveluja. Neuvosto laatii yksimielisesti luettelon niistä henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin tätä asetusta sovelletaan, sekä tarkastelee ja muuttaa sitä yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4, 5 ja 6 kohdan määräysten mukaisesti.

11 Alkuperäinen luettelo niistä henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin asetusta N:o 2580/2001 sovelletaan, laadittiin asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun listan laatimisesta 27.12.2001 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2001/927/EY (EYVL L 344, s. 83). Kantajan nimeä ei mainita kyseisessä luettelossa.

12 High Court hylkäsi 17.4.2002 antamallaan tuomiolla judicial review -menettelyn mukaisen kanteen, jonka kantaja oli nostanut Home Secretaryn 28.3.2001 antamasta määräyksestä (ks. edellä 2 kohta), koska se katsoi ennen kaikkea, että POAC oli valtuuksiltaan riittävä toimielin käsittelemään kantajan väitteitä, mukaan lukien väitettä siitä, että sen oikeutta tulla kuulluksi oli loukattu.

13 Neuvosto hyväksyi 2.5.2002 EU 15 ja EU 34 artiklan nojalla yhteisen kannan 2002/340/YUTP yhteisen kannan 2001/93 ajantasaistamisesta (EYVL L 116, s. 75). Sen liitteessä päivitetään luettelo niistä henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin sovelletaan yhteistä kantaa 2001/93. Kyseisen liitteen 2 kohdassa, jonka otsikko on "ryhmät ja yhteisöt", mainitaan muun muassa kantajan nimi, ja kantaja yksilöidään siinä seuraavasti:

"Mujahedin-e Khalq Organisation (MEK tai MKO) [paitsi "National Council of Resistance of Iran" (NCRI)] [Iranin kansan vapautusarmeija (MEK:n radikaali siipi), Iranin kansan Mujahediinit, Kansallinen vastarintaneuvosto, Iranin muslimiopiskelijoiden järjestö]."

14 Neuvosto hyväksyi asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2001/927/EY kumoamisesta 2.5.2002 tekemällään päätöksellä 2002/334/EY (EYVL L 116, s. 33) ajantasaistetun luettelon niistä henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin kyseistä asetusta sovelletaan. Kantajan nimi sisällytettiin kyseiseen luetteloon samoin sanamuodoin kuin yhteisen kannan 2002/340 liitteeseen.

15 Neuvosto hyväksyi 17.6.2002 yhteisen kannan 2002/462/YUTP yhteisen kannan 2001/931 ajantasaistamisesta ja yhteisen kannan 2002/340 kumoamisesta (EYVL L 160, s. 32) ja teki päätöksen 2002/460/EY asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2002/334/EY kumoamisesta (EYVL L 160, s. 26). Kantajan nimi säilytettiin niissä luetteloissa, joista säädetään yhteisessä kannassa 2001/931 ja asetuksessa N:o 2580/2001 (jäljempänä yhdessä tarkasteltuina riidanalaiset luettelot; viimeksi mainittu yksinään tarkasteltuna jäljempänä riidanalainen luettelo).

16 POAC hylkäsi 15.11.2002 appeal-menettelyn mukaisen kanteen, jonka kantaja oli nostanut Home Secretaryn 28.3.2001 antamasta määräyksestä (ks. edellä 2 kohta), koska se katsoi, ettei mikään edellyttänyt kantajan kuulemista etukäteen, minkä lisäksi tällainen kuuleminen ei olisi käytännöllistä tai toivottavaa sen takia, että kyse oli terroristijärjestöjen vastaisesta lainsäädännöstä. Saman ratkaisun mukaan vuoden 2000 Terrorism Actiin perustuvassa oikeudellisessa järjestelmässä säädetään tosiasiallisesta mahdollisuudesta siihen, että kantajan näkemys voidaan kuulla POAC:ssa.

17 Neuvosto on tämän jälkeen hyväksynyt useita yhteisiä kantoja ja tehnyt useita päätöksiä, joilla riidanalaisia luetteloita on ajantasaistettu. Suullisen käsittelyn päättyessä voimassa olivat 21.12.2005 hyväksytty yhteinen kanta 2005/936/YUTP yhteisen kannan 2001/931 ajantasaistamisesta ja yhteisen kannan 2005/847 kumoamisesta (EUVL L 340, s. 80) ja 21.12.2005 tehty neuvoston päätös

2005/930/EY asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2005/848/EY kumoamisesta (EUVL L 340, s. 64). Kantajan nimi on kyseisissä toimissa aina säilytetty riidanalaisissa luetteloissa.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

18 Kantaja nosti 26.7.2002 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon toimitetulla kannekirjelmällä käsiteltävänä olevan kanteen, jossa se vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa yhteiset kannat 2002/340 ja 2002/462 ja päätöksen 2002/460 kantajaa koskevilta osin

– toteaa näin ollen, ettei kyseisiä yhteisiä kantoja ja kyseistä päätöstä voida soveltaa kantajaan

– määrää neuvoston maksamaan korvauksena kärsitystä vahingosta yhden euron

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 Neuvosto vaatii vastineessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– jättää kanteen osaksi tutkimatta ja hylkää sen muilta osin

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja päätti asianosaisia kuultuaan hyväksyä 12.2.2003 antamallaan määräyksellä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan asiassa väliintulijaksi tukemaan neuvoston vaatimuksia. Väliintulija toimitti kirjelmänsä, jossa se vaati kanteen hylkäämistä, ja kantaja toimitti kyseistä kirjelmää koskevat huomautuksensa asetetuissa määräajoissa.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (toinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena asianosaisille kirjallisia kysymyksiä ja kehotti näitä 1.12.2005 päivätyllä kirjaamon kirjeellä esittämään kirjalliset huomautuksensa sellaisista seurauksista, joita käsiteltävänä olevan kanteen käsittelyn jatkamisen osalta on sellaisilla uusilla seikoilla, että kyseisellä kanteella riitautettuja säädöksiä, eli yhteiset kannat 2002/340 ja 2002/462 ja päätös 2002/460, on kanteen toimittamisen jälkeen kumottu ja korvattu useaan otteeseen sellaisilla toimilla, joissa kantaja on säilytetty riidanalaisissa luetteloissa.

22 Neuvosto toteaa huomautuksissaan, jotka se toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 21.12.2005, ettei ole tarpeen ottaa kantaa yhteisten kantojen osalta, koska kanne on sen mukaan joka tapauksessa jätettävä niiden osalta tutkimatta. Asetuksen N:o 2580/2001 täytäntöönpanoa koskevien yhteisön päätösten osalta neuvosto toteaa, että "on otettava huomioon, että kanne on nostettu [asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2005/722/YUTP kumoamisesta 29.11.2005 tehdystä neuvoston] päätöksestä 2005/848/EY" [EUVL L 314, s. 46] "tai muusta samaa asiaa koskevasta päätöksestä, joka on voimassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antaessa tuomionsa, edellyttäen, että kyseinen päätös koskee kantajaa".

23 Kantaja toteaa huomautuksissaan, jotka se toimitti kirjaamoon 2.1.2006, että "on katsottava, että käsiteltävänä oleva kanne on nostettu [yhteisen kannan 2001/931 ajantasaistamisesta ja yhteisen kannan 2005/725/YUTP kumoamisesta] 29.11.2005 hyväksytystä neuvoston yhteisestä kannasta 2005/847/YUTP" [EUVL L 314, s. 41] ja "päätöksestä 2005/848". Kantaja liitti huomautuksiinsa joukon uusia asiakirjoja,

jotka lisättiin oikeudenkäyntiaineistoon. Kyseiset huomautukset ja asiakirjat annettiin 19.1.2006 päivätyllä kirjaamon kirjeellä tiedoksi neuvostolle, joka vahvisti ottaneensa ne vastaan 27.1.2006.

24 Kantaja toimitti kirjaamoon 25.1.2006 toimittamallaan kirjeellä suullista käsittelyä varten laadittua kertomusta koskevat kirjalliset huomautukset, joissa se esitti, että vastedes oli katsottava, että kanne oli nostettu myös yhteisestä kannasta 2005/936 ja päätöksestä 2005/930. Kantaja liitti myös kyseiseen kirjeeseen joukon uusia asiakirjoja. Asianosaisille ilmoitettiin, että istunnossa tehtäisiin päätös siitä, liitettäisiinkö kyseiset liitteet oikeudenkäyntiaineistoon.

25 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 7.2.2006 pidetyssä istunnossa. Neuvosto vetosi kyseisessä istunnossa siihen, että sitä, että kantaja esitti kirjaamoon 18.1. ja 25.1.2006 toimittamiaan uusia asiakirjoja (ks. edellä 23 ja 24 kohta), oli pidettävä sääntöjenvastaisena. Neuvosto totesi lisäksi, ettei se voinut ottaa asianmukaisesti kantaa kyseisiin asiakirjoihin, koska ne oli annettu tiedoksi myöhässä. Neuvosto vaati näin ollen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin joko kieltäytyisi hyväksymästä kyseisiä asiakirjoja oikeudenkäyntiaineiston osaksi tai määräisi kirjallisen käsittelyn aloitettavaksi uudelleen, jotta se voisi esittää kantansa kirjallisesti. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ilmoitti, että se ratkaisisi kyseisen vaatimuksen ja edellä 24 kohdassa tarkoitettujen asiakirjojen liittämistä oikeudenkäyntiaineistoon koskevan kysymyksen myöhemmin.

26 Kantaja totesi vastauksenaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, että kuten neuvosto oli myöntänyt kirjaamoon 23.12.2005 toimittamissaan huomautuksissa (ks. edellä 22 kohta), oli katsottava, että käsiteltävänä oleva kanne on nostettu yhteisestä kannasta 2005/936 ja päätöksestä 2005/930 ja tarvittaessa kantajaa koskevilta osin kaikista sellaisista tulevan tuomion antamispäivänä voimassa olevista toimista, jotka koskevat samaa asiaa kuin kyseinen yhteinen kanta ja kyseinen päätös ja jotka vaikuttavat kantajaan samalla tavalla.

Alun perin riitautettujen toimien kumoamisen ja korvaamisen seuraukset menettelyn kannalta

27 Kuten edellä 17 kohdasta ilmenee, käsiteltävänä olevassa kanteessa alun perin riitautetut toimet, eli yhteiset kannat 2002/340 ja 2002/462 ja päätös 2002/460 (jäljempänä alun perin riitautettu päätös), on kannekirjelmän toimittamisen jälkeen kumottu ja korvattu useaan otteeseen sellaisilla toimilla, joilla kantaja on aina säilytetty riidanalaisissa luetteloissa. Suullisen käsittelyn päättymisen hetkellä kyse on yhteisestä kannasta 2005/936 ja päätöksestä 2005/930.

28 Tältä osin on muistettava, että silloin kun päätös oikeudenkäynnin aikana korvataan toisella samaa asiaa koskevalla päätöksellä, sitä on pidettävä uutena seikkana, jonka vuoksi kantaja voi mukauttaa vaatimuksensa ja kanneperusteensa. Se, että kantajalta vaadittaisiin uuden kanteen nostamista yhteisöjen tuomioistuimessa, olisi nimittäin hyvän oikeudenhoidon ja prosessiekonomian vaatimuksen vastaista. Lisäksi olisi epäoikeudenmukaista, jos kyseessä oleva toimielin voisi yhteisöjen tuomioistuimessa päätöksestä nostetussa kanteessa esitetyistä arvosteluista selviytyäkseen muuttaa riidanalaista päätöstä tai korvata sen uudella ja vedota kanteen käsittelyn aikana tähän muutokseen tai uuteen päätökseen, jotta toinen vastapuoli ei voisi ulottaa alkuperäisiä vaatimuksiaan ja kanneperusteitaan koskemaan myöhempää päätöstä tai esittää tätä vastaan uusia vaatimuksia ja kanneperusteita (asia 14/81, Alpha Steel v. komissio, tuomio 3.3.1982, Kok. 1982, s. 749, 8 kohta; yhdistetyt asiat 351/85 ja 360/85, Fabrique de fer de Charleroi ja Dillinger Hüttenwerke v. komissio, tuomio 29.9.1987, Kok. 1987, s. 3639, 11 kohta; asia 103/85, Stahlwerke Peine-Salzgitter v. komissio, tuomio 14.7.1988, Kok. 1988, s. 4131, 11 ja 12 kohta ja yhdistetyt asiat T-46/98 ja T-151/98, CCRE v. komissio, tuomio 3.2.2000, Kok. 2000, s. II-167, 33 kohta).

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi asiassa T-306/01, Yusuf ja Al Barakaat International Foundation vastaan neuvosto ja komissio, 21.9.2005 antamassaan tuomiossa (Kok. 2005, s. II-3533, 73 kohta; jäljempänä Yusuf-tapaus;

tuomioon on haettu muutosta) ja asiassa T-315/01, Kadi vastaan neuvosto ja komissio, 21.9.2005 antamassaan tuomiossa (Kok. 2005, s. II-3649, 54 kohta; jäljempänä Kadi-tapaus; tuomioon on haettu muutosta) tätä oikeuskäytäntöä tilanteeseen, jossa yksityishenkilöä suoraan ja erikseen koskeva asetus korvataan menettelyn aikana samaa asiaa koskevalla asetuksella.

30 Käsiteltävänä olevassa asiassa on näin ollen kyseisen oikeuskäytännön mukaisesti hyväksyttävä kantajan vaatimus, ja sen kanteen on suullisen käsittelyn päättymisen hetkellä katsottava koskevan yhteisen kannan 2005/936 ja päätöksen 2005/930 kumoamista kantajaa koskevilta osin, ja asianosaisten ja väliintulijan on annettava muotoilla vaatimuksensa, kanneperusteensa ja väitteensä uudelleen tämän uuden seikan valossa, mikä merkitsee sitä, että ne voivat esittää täydentäviä vaatimuksia, kanneperusteita ja väitteitä.

31 Tässä tilanteessa on yhtäältä sallittava sellaisten asiakirjojen lisääminen oikeudenkäyntiaineistoon, jotka on liitetty kantajan huomautuksiin suullista käsittelyä varten laaditusta kertomuksesta ja jotka toimitettiin kirjaamoon 25.1.2006 (ks. edellä 24 kohta), ja toisaalta hylättävä neuvoston vaatimus siitä, ettei kyseisiä asiakirjoja eikä sellaisia asiakirjoja, jotka on liitetty kantajan vastauksenaan ensimmäisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen esittämiin huomautuksiin ja jotka on toimitettu kirjaamoon 18.1.2006 (ks. edellä 23 ja 25 kohta), liitettäisi oikeudenkäyntiaineistoon. Uusien todisteiden, asiakirjojen ja näytön esittämisen on katsottava erottamattomasti sisältyvän asianosaisten oikeuteen muotoilla vaatimuksensa, kanneperusteensa ja väitteensä uudelleen edeltävissä kohdissa tarkoitettujen uusien seikkojen valossa. Sen osalta, voidaanko kyseisten asiakirjojen myöhäisellä liittämisellä oikeudenkäyntiaineistoon tässä tapauksessa perustella kirjallisen käsittelyn uudelleen aloittaminen neuvoston puolustautumisoikeuksien nimissä (ks. edellä 25 kohta), viitataan jäljempänä olevaan 182 kohtaan.

32 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo lisäksi, että sen käsiteltäväksi voidaan saattaa ainoastaan sellainen kumoamiskanne, joka koskee olemassa olevaa ja jollekin taholle vastaista tointa. Vaikka kantajalle voidaan edellä 30 kohdassa esitetyllä tavalla antaa oikeus muotoilla vaatimuksensa uudelleen siten, että ne koskevat sellaisten tointen kumoamista, joilla on menettelyn aikana korvattu alun perin riitautetut toimet, tämä ratkaisu ei näin ollen voi kuitenkaan merkitä sellaisten

hypoteettisten tointen laillisuuden spekulatiivista valvontaa, joita ei ole vielä toteutettu (ks. asia T-22/96, Langdon v. komissio, määräys 18.9.1996, Kok. 1996, s. II-1009, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Näin ollen ei ole aihetta sallia kantajan muotoilla vaatimuksiaan uudelleen siten, että ne koskevat paitsi yhteistä kantaa 2005/936 ja päätöstä 2005/930, myös tarvittaessa kantajaa koskevilta osin kaikkia sellaisia tulevan tuomion antamispäivänä voimassa olevia toimia, jotka koskevat samaa asiaa kuin kyseinen yhteinen kanta ja kyseinen päätös ja jotka vaikuttavat kantajaan samalla tavalla (ks. edellä 26 kohta).

34 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen harjoittama tuomioistuinvalvonta koskee käsiteltävänä olevan kanteen osalta yksinomaan sellaisia toimia, jotka on jo annettu ja jotka ovat vielä voimassa ja jotka on riitautettu suullisen käsittelyn päättymispäivänä, eli yhteistä kantaa 2005/936 (jäljempänä kanteen kohteena oleva yhteinen kanta) ja päätöstä 2005/930 (jäljempänä kanteen kohteena oleva päätös) (yhdessä jäljempänä kanteen kohteena olevat toimet), ja näin siinäkin tapauksessa, että kyseiset toimet on tämän tuomion julistamispäivänä kumottu ja korvattu muilla toimilla.

35 Tällaisessa tilanteessa kantajalla säilyy intressi kanteen kohteena olevien tointen kumoamiseen, koska se, että toimielimen toimi kumotaan lainsäädäntömenettelyssä, ei merkitse sitä, että sen myönnettäisiin olevan lainvastainen, minkä lisäksi tällainen kumoaminen vaikuttaa kumoamishetkestä alkaen, kun taas kumoamista koskevan tuomion nojalla toimi poistetaan taannehtivin vaikutuksin yhteisön oikeusjärjestyksestä siten, ettei sen katsota koskaan olleen olemassa. Toisaalta on todettava, että kuten neuvosto on istunnossa myöntänyt, siinä tapauksessa, että kanteen kohteena olevat toimet kumotaan, neuvoston olisi EY 233 artiklan mukaisesti toteutettava tuomion täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet, mikä saattaisi merkitä sitä, että se tarvittaessa muuttaa tai peruuttaa sellaiset mahdolliset toimet, joilla on kumottu ja korvattu suullisen käsittelyn päättymisen jälkeen riitautettuja toimia (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat T-481/93 ja T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens ym v. komissio, tuomio 13.12.1995, Kok. 1995, s. II-2941, 46–48 kohta).

Vaatimusten toinen osa

36 Kantaja vaatii vaatimustensa toisessa osassa, sellaisena kuin se on muotoiltu uudelleen istunnossa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toteamaan, ettei kanteen kohteena olevia toimia voida soveltaa kantajaan, mikä seuraa niiden osittaisesta kumoamista, jota vaatimusten ensimmäinen osa puolestaan koskee.

37 On todettava, ettei vaatimusten toisella osalla näin muotoiltuna ole minkäänlaista itsenäistä merkitystä suhteessa ensimmäiseen osaan. Vaatimusten ensimmäinen osa huomioon ottaen on katsottava, ettei toisella osalla ole kohdetta.

Kanteen kohteena olevan yhteisen kannan kumoamista koskeva vaatimus

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

38 Kantaja toteaa, että käsiteltävänä oleva kanne on otettava tutkittavaksi, koska sekä kanteen kohteena oleva yhteinen kanta että kanteen kohteena oleva päätös koskevat sitä suoraan ja erikseen ja ovat sille vastaisia. Kantaja väittää erityisesti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on toimivalta valvoa kyseisen yhteisen kannan laillisuutta, koska muuten kyse olisi oikeussuojan epäämisestä.

39 Kantaja toteaa, että oikeusvaltion periaatteita, sellaisina kuin ne ilmaistaan EU 6 artiklan 2 kohdassa, on sovellettava kaikkien Euroopan unionin tointen osalta, mukaan lukien sellaiset toimet, joita toteutetaan yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan (YUTP) tai rikosasioissa tehtävän poliisiyhteistyön ja oikeudellisen yhteistyön (tavallisemmalta nimitykseltään oikeus- ja sisäasiat) (OSA) alalla. Koska oikeus oikeussuojaan on yksi oikeusvaltion perustekijöistä, kuten myös EU 35 ja EU 46 artiklasta ja yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä (asia 222/84, Johnston, tuomio 15.5.1986, Kok. 1986, s. 1651, Kok. Ep. VIII, s. 621, 18 kohta ja asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok. 2002, s. I-

6677, 38 ja 39 kohta) ilmenee, yksikään tällaisista toimista ei voi jäädä yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen harjoittaman tuomioistuinvalvonnan ulkopuolelle. Muu ratkaisu merkitsisi kantajan mukaan oikeudettoman vyöhykkeen luomista.

40 Kantaja toteaa, että joka tapauksessa on pidettävä lainvastaisena neuvoston tässä tapauksessa noudattamaa lainsäädäntömenettelyä samoin kuin sitä, että kanteen kohteena olevan yhteisen kannan perustaksi on otettu YUTP:ta koskevat määräykset. Kun otetaan muun muassa huomioon EU 47 artiklassa vahvistettu yhteisön oikeuden ensisijaisuus, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on toimivalta todeta tällaisen YUTP:n tai OSA:n osalta toteutetun toimen lainvastaisuus. Kantaja vetoaa tältä osin yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-170/96, komissio vastaan neuvosto, 12.5.1998 antamaan tuomioon (Kok. 1998, s. I-2763).

41 Mainittua lainsäädäntömenettelyä leimaa kantajan mukaan nimittäin neuvoston vakaa tahto soveltaa kansainvälistä sääntöä ja yhteisön oikeuden periaatteiden vastaisesti olla noudattamatta perusoikeuksien suojaa ja neuvoston toimiin kohdistuvaa lainsäädännöllistä tai tuomioistuinten harjoittamaa demokraattista valvontaa koskevia pakottavia vaatimuksia. Kantaja toteaa, että Euroopan unionin kyseisten tointen aineellisesta täytäntöönpanosta huolehtiviin henkilöihin on joka tapauksessa kohdistettava tuomioistuinvalvontaa perusoikeuksien kunnioittamisen osalta.

42 Kantaja toteaa myös, että Euroopan parlamentti on lisäksi arvostellut edellä mainittua tahtoa, kun sitä kuultiin asetusta N:o 2580/2001 koskevasta ehdotuksesta. Kyseistä tahtoa kuvastaa muun muassa se, että neuvosto on myöntänyt itselleen asetuksen N:o 2580/2001 täytäntöönpanoa koskevan toimivallan päätöksillä, joista lisäksi ilmenee, ettei niitä ole perusteltu.

43 Neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta eivät kiistä sitä, että kanteen kohteena olevat toimet koskevat kantajaa suoraan ja erikseen, mutta esittävät, että kanne on jätettävä tutkimatta niiltä osin kuin se koskee kanteen kohteena olevaa yhteistä kantaa.

44 Neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta katsovat näin ollen, että tässä oikeudenkäynnissä on tarkasteltava ainoastaan sitä, onko kanteen kohteena oleva päätös, jossa päätetään asetukseen N:o 2580/2001 sisältyvien toimenpiteiden soveltamisesta kantajaan, laillinen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

45 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön (asia T-338/02, Segi ym. v. neuvosto, määräys 7.6.2004, Kok. 2004, s. II-1647, 40 kohta ja sitä seuraavat kohdat, määräykseen on haettu muutosta; asia T-333/02, Gestoras Pro Amnistía ym. v. neuvosto, määräys 7.6.2004, 40 kohta ja sitä seuraavat kohdat, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, määräykseen on haettu muutosta ja asia T-299/04, Selmani v. neuvosto ja komissio, määräys 18.11.2005, 52–59 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) mukaisesti kanne on hylättävä niiltä osin kuin se koskee kanteen kohteena olevan yhteisen kannan kumoamista, koska se on tältä osin osaksi sellainen, ettei se täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, ja osaksi selvästi perusteeton.

46 On nimittäin aluksi todettava, ettei kyseinen yhteinen kanta ole sellainen toimi, jonka neuvosto olisi toteuttanut EY:n perustamissopimuksen nojalla ja joka sellaisenaan kuuluisi EY 230 artiklassa määrätyn laillisuusvalvonnan piiriin, vaan jäsenvaltioiden hallitusten edustajista koostuvan neuvoston toimi, joka on toteutettu Euroopan unionista tehdyn sopimuksen YUTP:tä koskevaan V osastoon sisältyvän EU 15 artiklan ja saman sopimuksen OSA:ta koskevaan VI osastoon sisältyvän EU 34 artiklan nojalla.

47 On todettava, ettei Euroopan unionista tehdyn sopimuksen YUTP:tä koskevassa V osastossa tai saman sopimuksen OSA:ta koskevassa VI osastossa ole määrätty minkäänlaisesta yhteistä kantaa koskevasta, yhteisöjen tuomioistuimissa käytävästä kumoamismenettelystä.

48 Euroopan unionista tehdyssä sopimuksessa, sellaisena kuin se ilmenee Amsterdamin sopimuksesta, yhteisöjen tuomioistuimen valtuudet luetellaan tyhjentävästi EU 46 artiklassa.

49 Kyseisessä määräyksessä ei yhtäältä määrätä minkäänlaisesta yhteisöjen tuomioistuimen toimivallasta Euroopan unionista tehdyn sopimuksen V osaston määräysten osalta.

50 Käsiteltävänä olevan asian kannalta merkityksellisten Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osaston määräysten osalta kyseisessä artiklassa määrätään toisaalta seuraavaa:

"Euroopan yhteisön perustamissopimuksen, Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamissopimuksen ja Euratomin perustamissopimuksen määräyksiä, jotka koskevat Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaa ja tämän toimivallan käyttämistä, sovelletaan ainoastaan tämän sopimuksen seuraaviin määräyksiin:

– –

VI osaston määräykset [EU] 35 artiklassa määrätyin edellytyksin;

– –

[EU] 6 artiklan 2 kohta toimielinten toiminnan osalta edellyttäen, että tuomioistuimella on tuomiovalta Euroopan yhteisöjen perustamissopimusten ja tämän sopimuksen mukaisesti;

– –"

51 EU 35 artiklan asian kannalta merkityksellisissä määräyksissä todetaan seuraavaa:

"1. Euroopan yhteisöjen tuomioistuimella on toimivalta tässä artiklassa määrättyjen edellytysten mukaisesti antaa ennakkoratkaisuja puitepäätösten ja päätösten pätevyydestä ja tulkinnasta, tämän osaston nojalla tehtyjen yleissopimusten tulkinnasta sekä niitä koskevien täytäntöönpanotoimenpiteiden pätevyydestä ja tulkinnasta.

– –

6. Yhteisöjen tuomioistuimella on toimivalta tutkia puitepäätöksen ja päätöksen laillisuus jäsenvaltion tai komission kanteesta, jonka perusteena on toimivallan puuttuminen, olennaisen menettelymääräyksen rikkominen, tämän sopimuksen tai sen soveltamista koskevan oikeussäännön rikkominen tai harkintavallan väärinkäyttö. Tässä kohdassa tarkoitetut menettelyt on aloitettava kahden kuukauden kuluessa säädöksen julkaisemisesta.

– –"

52 EU 35 ja EU 46 artiklasta seuraa, että Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osaston yhteydessä pätevyyden arviointia tai kumoamista koskevat oikeussuojakeinot ovat mahdollisia ainoastaan EU 34 artiklan 2 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettujen puitepäätösten, päätösten ja yleissopimusten täytäntöönpanotoimenpiteiden osalta mutta eivät EU 34 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisten kantojen osalta.

53 On vielä todettava, että EU 6 artiklan 2 kohdassa määriteltyjen perusoikeuksien kunnioittamisen takaaminen ei ole käsiteltävänä olevan asian kannalta merkityksellinen seikka, koska EU 46 artiklan d alakohdassa Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaa ei millään tavoin lisätä (ks. edellä 45 kohdassa mainittu asia Segi ym. v. neuvosto, määräyksen 37 kohta).

54 Siltä osin kuin kantaja vetoaa tehokkaan oikeussuojakeinon puuttumiseen, on todettava, ettei se sinällään voi olla perusteena yhteisön omalle toimivallalle rajoitetun erityistoimivallan periaatteeseen perustuvassa yhteisön oikeusjärjestelmässä, sellaisena kuin se on määritelty EU 5 artiklassa, suhteessa sellaiseen toimeen, joka on toteutettu läheisessä mutta kuitenkin erillisessä oikeudellisessa järjestelmässä, eli Euroopan unionista tehdyn sopimuksen V ja VI osastoon perustuvassa järjestelmässä (ks. edellä 45 kohdassa mainittu asia Segi ym. neuvosto, määräyksen 38 kohta). Kantaja ei tältä osin voi vedota edellä 39 kohdassa mainitussa asiassa Unión de Pequeños Agricultores vastaan neuvosto annettuun tuomioon. Yhteisöjen tuomioistuin perusti kyseisessä tuomiossa (40 kohta) perustelunsa siihen, että EY:n perustamissopimuksessa on luotu oikeussuojakeinojen ja menettelyjen kattava järjestelmä, jolla pyritään varmistamaan toimielinten toimien laillisuuden valvonta. Kuten edellä on todettu, Euroopan unionista tehdyllä sopimuksella on kuitenkin sen V ja VI osastojen perusteella toteutettujen tointen osalta luotu ainoastaan rajallinen tuomioistuinvalvontaa koskeva järjestelmä, koska tietyt alat eivät kuulu kyseisen valvonnan piiriin ja tietyt oikeussuojakeinot eivät ole käytettävissä.

55 Tältä osin on kuitenkin todettava – ilman, että olisi tarkasteltava mahdollisuutta saattaa yhteisen kannan pätevyys kyseenalaiseksi jäsenvaltioiden tuomioistuimissa – että kanteen kohteena oleva yhteinen kanta edellyttää yhteisön ja/tai kansallisten täytäntöönpanotoimenpiteiden toteuttamista, jotta se olisi tehokas. Ei kuitenkaan ole väitetty, ettei itse täytäntöönpanotoimenpiteistä olisi mahdollista nostaa kumoamiskannetta joko yhteisöjen tuomioistuimissa tai kansallisessa tuomioistuimessa. Näin ollen ei ole osoitettu, ettei kantajalla ole käytettävissään tehokasta oikeussuojakeinoa, vaikkakin välillistä, sellaisten tointen osalta, jotka on toteutettu kanteen kohteena olevan yhteisen kannan perusteella ja jotka ovat kantajalle vastaisia. Kantaja on käsiteltävänä olevassa asiassa lisäksi tosiasiallisesti käyttänyt kyseistä oikeussuojakeinoa kanteen kohteena olevan päätöksen osalta.

56 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen toimivaltainen tutkimaan EU 15 ja EU 34 artiklan nojalla hyväksytystä yhteisestä kannasta nostetun kumoamiskanteen vain ja ainoastaan siltä osin kuin kantaja väittää, että yhteisön toimivaltuuksia ei ole otettu huomioon (edellä 45 kohdassa mainittu asia Selmani v. neuvosto ja komissio, määräyksen 56 kohta). Yhteisöjen tuomioistuimilla on nimittäin toimivalta tutkia Euroopan unionista tehdyn sopimuksen nojalla toteutetun toimen sisältö sen varmistamiseksi, että toimenpide ei vaikuta yhteisölle kuuluvaan toimivaltaan, ja kumota se, jos ilmenee, että se olisi pitänyt hyväksyä EY:n perustamissopimuksen määräyksen nojalla (ks. vastaavasti edellä 40 kohdassa mainittu asia komissio v. neuvosto, tuomion 16 ja 17 kohta; asia C-176/03, komissio v. neuvosto, tuomio 13.9.2005, Kok. 2005, s. I-7879, 39 kohta; edellä 45 kohdassa mainittu asia Segi ym. v. neuvosto, määräyksen 41 kohta ja edellä 45 kohdassa mainittu asia Gestoras Pro Amnistía ym. v. neuvosto, määräyksen 41 kohta; ks. vastaavasti myös asia C-124/95, Centro-Com, tuomio 14.1.1997, Kok. 1997, s. I-81, 25 kohta).

57 Tässä tapauksessa käsiteltävänä oleva kanne kuuluu näin ollen yhteisöjen tuomioistuinten toimivaltaan niiltä osin kuin kantaja vetoaa siihen, että neuvosto on käyttänyt menettelyä väärin toimimalla Euroopan unioniin kuuluvalla alalla siten, ettei se ole ottanut huomioon yhteisön valtuuksia, ja tarkoituksenaan viedä kantajalta mahdollisuus oikeussuojaan.

58 Tältä osin on kuitenkin todettava, että neuvosto, joka on toiminut Euroopan unionista tehdyn sopimuksen alalla, ei suinkaan ole jättänyt ottamatta huomioon yhteisön toimivaltaa, vaan se on nimenomaan tukeutunut kyseiseen toimivaltaan varmistaakseen kanteen kohteena olevan yhteisen kannan täytäntöönpanon. Koska neuvosto on nimittäin yhtäältä tukeutunut relevantteihin yhteisön toimivaltuuksiin ja erityisesti EY 60 ja EY 301 artiklaan sisältyviin toimivaltuuksiin, sitä ei voida arvostella siitä, ettei se olisi ottanut niitä huomioon. Kantaja ei tältä osin ole käsiteltävänä olevassa asiassa tosiasiallisesti mainitsemiensa määräysten ohella viitannut mihinkään relevanttiin oikeudelliseen perustaan, joka olisi jätetty EU 47 artiklan vastaisesti ottamatta huomioon. Toisaalta kyseisissä määräyksissä edellytetään itsessään yhteisen kannan tai yhteisen toiminnan hyväksymistä ennakkoon, jotta kyseisiä määräyksiä voitaisiin soveltaa. Tästä seuraa, että se, että tässä tapauksessa on ennen yhteisön toimivaltuuksien käyttämistä hyväksytty yhteinen kanta, osoittaa sitä, että kyseisiä toimivaltuuksia on noudatettu eikä päinvastoin. Lisäksi on todettava, että vaikka turvautuminen Euroopan unionista tehdyn sopimuksen mukaiseen yhteiseen kantaan merkitsee sitä, että henkilöillä, joita kyseinen yhteinen kanta koskee, ei ole käytettävissään välitöntä oikeus-

suojakeinoa yhteisöjen tuomioistuimissa, toisin sanoen mahdollisuutta asettaa suoraan kyseenalaiseksi riitauttamansa yhteisen kannan laillisuutta, tällainen lopputulos ei sellaisenaan merkitse sitä, ettei yhteisön toimivaltuuksia ole otettu huomioon. Siltä osin kuin kyse on Euroopan parlamentin 7.2.2002 antamasta päätöslauselmasta, jossa parlamentti esittää tyytymättömyytensä terroritekoihin osallisia henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä koskevaa luetteloa koskevan, Euroopan unionista tehdyn sopimuksen alaan kuuluvan oikeudellisen perustan valinnan osalta, on todettava, että kyseinen arvostelu koskee poliittista valintaa eikä siinä sinänsä kyseenalaisteta valitun oikeudellisen perustan laillisuutta tai yhteisön toimivaltuuksien jättämistä huomioon ottamatta (edellä 45 kohdassa mainittu asia Segi ym. v. neuvosto, määräyksen 46 kohta).

59 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, joka ottaa asiaan kantaa sellaisen rajallisen laillisuusvalvonnan puitteissa, joka perustuu sille EY:n perustamissopimuksen nojalla kuuluvaan toimivaltaan, ei näin ollen voi todeta, että kanteen kohteena olevan yhteisen kannan osalta olisi jätetty ottamatta huomioon yhteisön toimivalta.

60 Edellä esitetystä seuraa, että niiltä rajallisilta osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen tutkimaan käsiteltävänä olevan kanteen siltä osin kuin se koskee yhteistä kantaa, kanne on hylättävä ilmeisen perusteettomana.

Kanteen kohteena olevan päätöksen kumoamista koskeva vaatimus

61 Kantaja vetoaa kolmeen kanneperusteeseen tukeakseen kanteen kohteena olevan päätöksen kumoamista koskevia vaatimuksiaan. Ensimmäinen kanneperuste jakautuu viiteen osaan, jotka koskevat puolustautumisoikeuksien loukkaamista, olennaisen muotomääräyksen rikkomista, tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden

loukkaamista, syyttömyysolettamaa koskevan oikeuden loukkaamista ja ilmeistä arviointivirhettä. Toinen kanneperuste koskee sellaisen oikeuden loukkaamista, jonka mukaan henkilöiden on voitava nousta hirmuvaltaa ja sortoa vastaan. Kolmas kanneperuste koskee syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista.

62 Aluksi on aiheellista tutkia ensimmäistä kanneperustetta.

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

63 Kantaja ei ensimmäisen kanneperusteen osalta kiistä sitä, etteivät sellaiset toimenpiteet, kuten kanteen kohteena olevissa toimissa säädetty, yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettujen terroritekoihin osallisten henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen varojen jäädyttäminen, olisi sellaisenaan laillisia tai oikeutettuja.

64 Kantaja väittää sitä vastoin kanneperusteen ensimmäisessä osassa, että kanteen kohteena olevalla päätöksellä loukataan kantajan perusoikeuksia sellaisina kuin ne on taattu muun muassa ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 artiklan 2 kappaleessa, koska kyseisessä päätöksessä asetetaan kantajaan kohdistuvia seuraamuksia ja aiheutetaan sille tuntuvaa vahinkoa ilman, että kantajaa olisi kuultu ennen päätöksen tekemistä ja jopa ilman, että kantaja olisi myöhemmin voinut esittää asianmukaisesti kantansa. Kantaja katsoo, että koska sen toimistot ja johtajat ovat tiedossa, sen edustajille olisi pitänyt antaa mahdollisuus tulla kuulluiksi ennen kantajan sisällyttämistä riidanalaiseen luetteloon. Kantaja korosti istunnossa sitä, ettei se edes tiennyt, mikä kansallinen viranomainen oli väitetysti tehnyt sen osalta päätöksen yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan perusteella ja mitkä olivat ne todisteet ja tiedot, joiden perusteella tällainen päätös tehtiin. Kantajan mukaan sen sisällyttäminen riidanalaiseen luetteloon tehtiin "ilmeisesti ainoastaan Teheranin hallituksen toimittamien asiakirjojen perusteella".

65 Kantaja väittää lisäksi kanneperusteen toisessa ja kolmannessa osassa, että se, että kantaja on sisällytetty riidanalaiseen luetteloon ilman, että sitä on ensin kuultu ja että sille olisi vähäisimmässäkään määrin ilmoitettu sellaisia tosiseikkoja koskevia perusteita ja oikeudellisia perusteita, joilla mainittu sisällyttäminen voitiin laillisesti perustella, merkitsee myös EY 253 artiklassa määrätyn perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamista (asia 3/67, Mandelli v. komissio, tuomio 8.2.1968, Kok. 1968, s. 35 ja edellä 39 kohdassa mainittu asia Johnston).

66 Kantaja väittää vielä kanneperusteen neljännessä osassa, että kyseinen luetteloon sisällyttäminen merkitsee lisäksi perusoikeuskirjan 48 artiklan 1 kohdassa taatun syyttömyysolettaman loukkaamista, ja viittaa tältä osin Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen asiassa Allenet de Ribemont 10.2.1995 antamaan tuomioon (A-sarja, nro 308).

67 Kantaja väittää lopuksi kanneperusteen viidennessä osassa, että sen sisällyttäminen riidanalaiseen luetteloon on johtunut ilmeisestä arviointivirheestä. Kantaja nimittäin toteaa, ettei sitä voida mitenkään syyttää siitä, että se olisi terroristijärjestö.

68 Neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta väittävät, ettei kanteen kohteena olevalla päätöksellä kantajan esittämällä tavalla loukata perusoikeuksia.

69 Kuulluksi tulemista koskevan oikeuden osalta neuvosto toteaa, että kantaja on itse esittänyt, että se oli, ennen kuin alun perin riitautettu päätös tehtiin, lähettänyt neuvoston puheenjohtajalle kirjeen tuodakseen esille näkemyksensä. Neuvosto väittää, että kantajaa on näin ollen kuultu, ennen kuin sen varat on jäädytetty. Neuvosto vetoaa tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtajan asiassa T-189/00 R, "Invest" Import und Export ja Invest commerce vastaan komissio, 2.8.2000 antamaan määräykseen (Kok. 2000, s. II-2993, 41 kohta),

josta neuvoston mukaan ilmenee epäsuorasti, että varhainen yhteydenpito viranomaisiin, oman näkemyksen perinpohjainen esittäminen ja tieto mustalle listalle merkittäväksi tulemisesta muodostavat sellaisen olosuhteiden kokonaisuuden, joka täyttää kuulluksi tulemista koskevan oikeuden asettamat vaatimukset.

70 Neuvosto toteaa myös, ettei kantaja ole missään vaiheessa sen jälkeen, kun alun perin riitautettu päätös tehtiin, ottanut neuvostoon uudelleen yhteyttä saadakseen asiansa tutkituksi uudelleen siinä tarkoituksessa, että kantaja mahdollisesti poistettaisiin riidanalaisesta luettelosta.

71 Neuvosto huomauttaa, että Euroopan ihmisoikeussopimuksesta, perusoikeuskirjasta – joka sitä paitsi ei ole edes sitova asiakirja – tai jäsenvaltioille yhteisistä valtiosääntöperinteistä ei missään tapauksessa ilmene, että puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen merkitsisi ehdotonta oikeutta tulla kuulluksi ennen sellaisen siviilioikeudellisen tai hallinnollisen seuraamuksen määräämistä, josta käsiteltävänä olevassa asiassa on kyse.

72 Neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta huomauttavat näin ollen, että poikkeukset, jotka kohdistuvat oikeuteen tulla kuulluksi hallinnollisessa menettelyssä, vaikuttavat ainakin tietyissä jäsenvaltioissa mahdollisilta yleiseen etuun, yleiseen järjestykseen ja kansainvälisten suhteiden turvaamiseen liittyvistä syistä tai silloin kun tehtävän päätöksen päämäärä vaarantuisi tai saattaisi vaarantua, jos kyseinen oikeus myönnettäisiin. Neuvosto mainitsee esimerkkeinä Saksan, Ranskan, Italian, Englannin, Tanskan, Ruotsin, Irlannin ja Belgian lainsäädännön.

73 Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus puolestaan kuvailee POAC:ssä vuoden 2000 Terrorism Actin nojalla noudatettavaa erikoismenettelyä sellaisen kanteen osalta, joka on nostettu Home Secretaryn päätöksestä kieltää sellainen järjestö, jonka se epäilee osallistuneen terrorismiin. Kyseiselle menettelylle on ominaista muun muassa se, että kantajaa edustaa POAC:ssä suljetuin ovin pidetyssä käsittelyssä tälle määrätty erityinen asianajaja, sekä se, että POAC:llä on mahdollisuus ottaa huomioon sellaista näyttöä, jota ei ole ilmoitettu kantajalle tai hänen lailliselle

edustajalleen, lain nojalla tai yleiseen järjestykseen liittyvistä syistä. Käsiteltävänä olevassa asiassa kantajan osalta on tehty tällainen kieltopäätös (ks. edellä 2 kohta), josta kantaja on nostanut kaksi rinnakkaista kannetta, eli yhden kanteen POAC:ssa appeal-menettelyssä ja toisen kanteen High Courtissa judicial review -menettelyssä. High Court hylkäsi judicial review -menettelyn mukaisen kanteen 17.4.2002 antamallaan tuomiolla (ks. edellä 12 kohta) ja POAC hylkäsi appeal-menettelyn mukaisen kanteen 15.11.2002 antamallaan tuomiolla (ks. edellä 16 kohta).

74 Neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta toteavat myös, ettei yhteisön oikeudessa myönnetä kantajalle minkäänlaista oikeutta tulla kuulluksi ennen sen sisällyttämistä riidanalaiseen luetteloon.

75 Yhdistynyt kuningaskunta toteaa, että käsiteltävänä oleva asia poikkeaa asiasta C-135/92, Fiskano v. komissio, joka johti 29.6.1994 annettuun tuomioon (Kok. 1994, s. I-2885), johon kantaja on vedonnut, koska kantajan sisällyttäminen riidanalaiseen luetteloon ei merkitse sitä, että kantajaan sovellettaisiin johonkin jo olemassa olevaan oikeuteen liittyvää menettelyä vaan yhteisön toimielimet toteuttavat sen osalta lainsäädäntö- tai hallintotoimen. Yhdistynyt kuningaskunta esittää, että henkilö, jota tällainen toimi koskee, ei ole menettelyn osapuoli, eikä kysymys puolustautumisoikeuksista tule näin ollen lainkaan esille. Tällaisen henkilön oikeudet taataan mahdollisuudella saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi – tässä tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi EY 230 artiklan nojalla – sen tarkistamiseksi, onko kyseinen lainsäädäntö annettu laillisesti ja/tai sovelletaanko kantajaan todella kyseistä lainsäädäntöä.

76 Myös neuvosto vetoaa samansuuntaisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 5/85, AKZO Chemie vastaan komissio, 23.9.1986 antamaan tuomioon (Kok. 1986, s. 2585, Kok. Ep. VIII, s. 741, 20 ja 24 kohta) ja asiassa C-54/99, Église de scientologie, 14.3.2000 antamaan tuomioon (Kok. 2000, s. I-1335, 20 kohta). Neuvosto esittää myös epäilyksensä siitä, voidaanko kilpailua tai kaupallisten oikeuksien suojelua koskevista asioista johdettuja oikeuskäytäntöön kuuluvia periaatteita soveltaa varauksetta käsiteltävänä olevassa asiassa. Neuvoston mukaan käsiteltävänä olevan asian kannalta relevantimpaa on oikeuskäytäntö, jossa on todettu, että sellaisen henkilön tapauksessa, johon kohdistuu kansallisen viranomaisen esityksestä määrätty yhteisön oikeuteen perustuva seuraamus, oikeus tulla kuulluksi on

tosiasiallisesti ensiksi taattava asianomaisen henkilön ja kansallisen viranomaisen välisissä suhteissa (edellä 69 kohdassa mainittu asia "Invest" Import und Export ja Invest commerce v. komissio, määräyksen 40 kohta).

77 Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan osalta neuvosto korostaa, ettei Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä miltään osin todeta, että kyseisen määräyksen mukaisia takeita olisi pitänyt soveltaa kanteen kohteena olevan päätöksen tekemiseen johtaneessa hallinnollisessa menettelyssä. Kantajan varojen jäädyttämistä ei voida pitää rikosoikeudellisena seuraamuksena eikä sitä voida rinnastaa tällaiseen seuraamukseen Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen soveltamien, seuraamuksen ankaruutta koskevien perusteiden nojalla (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen asiassa Engel ym. 8.6.1976 antama tuomio, A-sarja, nro 22; asiassa Campbell ja Fell 28.6.1984 antama tuomio, A-sarja, nro 80 ja asiassa Öztürk 23.10.1984 antama tuomio, A-sarja, nro 85). Neuvosto toteaa lisäksi, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on myös todennut, ettei Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaletta sovelleta silloin, kun kyse on hallinnollisesta tutkintavaiheesta hallintoviranomaisessa. Oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevia takeita sovelletaan neuvoston mukaan ainoastaan siihen tapaan, jolla hallinnollisessa tutkintamenettelyssä kerättyjä tietoja käytetään oikeudenkäyntimenettelyssä (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen asiassa Fayed 21.9.1994 antama tuomio, A-sarja, nro 294-B).

78 Yhdistynyt kuningaskunta kiistää myös sen, että Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappale koskisi lainsäädäntötointen tai hallintotointen antamista. Kyseistä määräystä sovelletaan Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan ainoastaan siviilioikeudellisia oikeuksia ja velvoitteita koskevissa riidoissa, ja siinä määrättyjä takeita sovelletaan ainoastaan, jos on olemassa ratkaisua edellyttävä oikeusriita. Kyseisessä määräyksessä ei näin ollen anneta yksityisille oikeussubjekteille oikeutta tulla kuulluksi ennen sellaisen lainsäädännön antamista, jolla puututaan heidän omaisuudensuojaansa. Tällaisessa tapauksessa yksityisillä oikeussubjekteilla on oikeus ainoastaan riitauttaa jälkikäteen tällaisen lainsäädännön laillisuus tai sen soveltaminen tiettyyn tapaukseen (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen asiassa Lithgow ym. 8.7.1986 antama tuomio, A-sarja, nro 102 ja asiassa James ym. 21.2.1986 antama tuomio, A-sarja, nro 98).

79 Yhdistynyt kuningaskunta toteaa käsiteltävänä olevan asian osalta, ettei Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaletta sovelleta riidanalaiseen luetteloon

eikä näin ollen myöskään varojen jäädyttämiseen. Kantajalla ei näin ollen ole sen mukaan ollut minkäänlaista oikeutta esittää väitteitään ennen kyseisten toimenpiteiden antamista. Kantajalla on kuitenkin saman määräyksen perusteella oikeus saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi riitauttaakseen kyseisen lainsäädännön laillisuuden. Kantaja on myös käyttänyt tätä oikeutta nostaessaan käsiteltävänä olevan kanteen.

80 Yhdistynyt kuningaskunta toteaa, että käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä olevat toimenpiteet, joiden toteuttaminen on ollut kiireen sanelemaa, eivät kuitenkaan missään tapauksessa ole suhteettomia niillä tavoiteltuun päämäärään nähden eikä niillä ole aiheutettu kohtuutonta epätasapainoa yleiseen etuun perustuvien vaatimusten ja perusoikeuksien suojaan liittyvien vaatimusten välille, koska puolustautumisoikeuksia on mahdollista käyttää sen jälkeen, kun kyseiset toimenpiteet on toteutettu.

81 Neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta korostavat tältä osin, että jos kantajalle olisi ilmoitettu asiasta tai tätä olisi kuultu ennen sen varojen jäädyttämistä, asetuksella N:o 2580/2001 tavoiteltu yleistä etua koskeva tärkeä päämäärä, eli sen estäminen, että varoja voidaan käyttää terroristien toiminnan rahoittamiseen, olisi vaarantunut. Mainitut tahot toteavat, että kantaja olisi nimittäin voinut käyttää hyväkseen sen määräajan, joka sille annettiin huomautusten esittämiseksi, siirtääkseen varansa Euroopan unionin ulkopuolelle.

82 Yhdistynyt kuningaskunta toteaa lisäksi, että on todennäköisesti olemassa kansallista turvallisuutta koskevia pakottavia syitä olla ilmaisematta asianomaiselle sellaisia tietoja ja näyttöä, joiden perusteella toimivaltainen viranomainen voi tehdä päätöksen, jossa todetaan, että tietty yhteisö on osallinen terrorismiin.

83 Perusteluvelvollisuuden laiminlyönnin osalta neuvosto väittää, että vaikka kanteen kohteena olevaa päätöstä ei ole erikseen perusteltu, siinä tyydytään ainoastaan päivittämään luetteloa, josta säädetään asetuksessa N:o 2580/2001, jonka 2 artiklan 3 kohdassa luetellaan perusteet, joita soveltaen henkilöt, ryhmät ja yhteisöt sisällytetään riidanalaiseen luetteloon. Kun asetusta, kanteen kohteena olevaa

yhteistä kantaa ja kanteen kohteena olevaa päätöstä tarkastellaan yhdessä ja siinä asiayhteydessä, joka on kantajalle hyvin tuttu, voidaan todeta, että ne täyttävät perusteluvelvollisuuden, sellaisena kuin se on määriteltynä oikeuskäytännössä, kun otetaan huomioon, etteivät terrorismin torjuntaa koskevat aineelliset edellytykset ole samat kuin muilla aloilla, kuten kilpailun alalla, vallitsevat edellytykset (asia C-350/88, Delacre ym. v. komissio, tuomio 14.2.1990, Kok. 1990, s. I-395, 15 kohta; varojen jäädyttämisen osalta ks. edellä 69 kohdassa mainittu asia "Invest" Import und Export ja Invest commerce v. komissio, määräyksen 43 kohta).

84 Neuvosto toteaa lisäksi, ettei kanteen kohteena olevalla päätöksellä millään tavalla loukata syyttömyysolettamaa.

85 Ilmeistä arviointivirhettä koskevan väitteen osalta neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta katsovat, että kantaja on väärässä väittäessään, ettei se ole terroristijärjestö ja ettei siihen näin ollen sovelleta asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohtaa.

86 Neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta muistuttavat, että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan mukaan luettelo laaditaan tarkkojen tietojen tai sellaisten asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt päätöksen, jossa henkilön, ryhmän tai yhteisön todetaan osallistuneen terrorismiin. Kantaja ei kuitenkaan väitä – eikä mikään myöskään viittaa siihen – ettei sitä ole sisällytetty riidanalaiseen luetteloon tällaisen päätöksen perusteella.

87 Neuvosto toteaa, että se tarkistaa kyseisen säännöksen mukaan sen, että kansalliset viranomaiset noudattavat Euroopan unionin vahvistamia kriteereitä. Tällainen tarkistus ei neuvoston mukaan kuitenkaan koske sellaisia tosiseikkoja, joihin kantaja vetoaa, eikä tietoja, jotka on toisinaan saatu suojatuista lähteistä tai jäsenvaltioiden erityisviranomaisten toiminnan perusteella. Kun otetaan huomioon se olennainen

merkitys, joka toimivaltaisilla kansallisilla viranomaisilla on kyseisessä menettelyssä, neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta katsovat, että sellaiset tosiseikat, jotka huomioon ottaen kyseiset viranomaiset ovat esittäneet henkilöä sisällytettäväksi riidanalaiseen luetteloon, voidaan riitauttaa ja viranomaisten päätöksen uudelleentarkastelua vaatia tehokkaasti ainoastaan kansallisella tasolla. Yhdistynyt kuningaskunta huomauttaa tältä osin, että asetuksen N:o 2580/2001 7 artiklassa annetaan komissiolle lupa muuttaa kyseisen asetuksen liitettä jäsenvaltioiden toimittamien tietojen perusteella.

88 Neuvosto toteaa, että Home Secretary, joka on kyseessä olevalla alalla toimivaltainen viranomainen Yhdistyneessä kuningaskunnassa, on hylännyt kantajan vaatimuksen, joka koski kantajan poistamista vuoden 2000 Terrorism Actissa tarkoitettujen kiellettyjen järjestöjen luettelosta. Home Secretary on ottanut huomioon kantajan väitteet siitä, että kantaja on yhtäältä osallistunut oikeutettuun taisteluun sortojärjestelmää vastaan ja että toisaalta sen aseellinen vastarinta on keskittynyt Iranissa sijaitseviin sotilaallisiin kohteisiin, mutta kuitenkin todennut, ettei se voi hyväksyä "minkäänlaista oikeutta turvautua terroritekoihin, perusteltiinpa ne miten hyvänsä". Kantajan kyseisestä päätöksestä tuomioistuimessa nostamat kanteet on hylätty (ks. edellä 73 kohta).

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

89 Aluksi on asianmukaista tutkia yhdessä väitteitä, jotka koskevat puolustautumisoikeuksien loukkaamista, perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä ja tehokasta oikeussuojaa koskevien oikeuksien loukkaamista ja jotka liittyvät läheisesti toisiinsa. Yhtäältä on nimittäin todettava, että puolustautumisoikeuksien takaaminen myötävaikuttaa osaltaan siihen, että tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden asianmukainen käyttö tulee varmistetuksi. Toisaalta tehokasta oikeussuojaa koskeva oikeus liittyy läheisesti perusteluvelvollisuuteen. Kuten vakiintuneessa oikeuskäytännössä korostetaan, yhteisön toimielimille EY 253 artiklan mukaan kuuluvan perusteluvelvollisuuden tarkoituksena ei ole ainoastaan täyttää muodollista tehtävää, vaan myös se, että yhteisöjen tuomioistuimet voivat tutkia toimenpiteen lainmukaisuuden ja että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt, jotta he voivat puolustaa oikeuksiansa ja tutkia, onko toimenpide asianmukainen (asia 24/62, Saksa

v. komissio, tuomio 4.7.1963, Kok. 1963, s. 131, s. 143; asia C-400/99, Italia v. komissio, tuomio 10.5.2005, Kok. 2005, s. I-3657, 22 kohta ja yhdistetyt asiat T-346/02 ja T-347/02, Cableuropa ym. v. komissio, tuomio 30.9.2003, Kok. 2003, s. II-4251, 225 kohta). Asianomaiset voivat näin ollen tosiasiallisesti käyttää kanneoikeuttaan vain, jos niillä on täsmällinen tieto kysymyksessä olevan toimen sisällöstä ja perusteluista (ks. vastaavasti asia C-309/95, komissio v. neuvosto, tuomio 19.2.1998, Kok. 1998, s. I-655, 18 kohta ja asia T-89/96, British Steel v. komissio, tuomio 7.7.1999, Kok. 1999, s. II-2089, 33 kohta).

90 Kun otetaan huomioon neuvoston ja Yhdistyneen kuningaskunnan esittämät pääasialliset argumentit, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on ensinnäkin tutkittava, voidaanko sellaisia oikeuksia ja takeita, joita kantaja väittää loukatun, lähtökohtaisesti soveltaa silloin, kun kyse on asetukseen N:o 2580/2001 perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemisestä. Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrittää kyseisten oikeuksien ja takeiden tarkoituksen ja täsmentää niiden rajoituksia mainitussa asiayhteydessä. Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ottaa kantaa kyseisten oikeuksien ja takeiden väitettyyn loukkaamiseen käsiteltävänä olevan asian erityispiirteet huomioon ottaen.

Puolustautumisoikeuksien kunnioittamiseen, perusteluvelvollisuuteen ja tehokasta oikeussuojaa koskeviin oikeuksiin liittyvien takeiden sovellettavuus silloin, kun kyse on asetukseen N:o 2580/2001 perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemisestä

– Puolustautumisoikeudet

91 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen menettelyssä, jota käydään tiettyä henkilöä vastaan ja jonka päätteeksi voidaan tehdä hänelle vastainen päätös, on yhteisön oikeuden perustavanlaatuinen periaate, jota on noudatettava, vaikka kyseessä olevasta menettelystä ei olisi annettu mitään

määräyksiä. Tämä periaate edellyttää, että henkilöllä, jolle seuraamus voidaan määrätä, on mahdollisuus tehokkaasti ilmaista kantansa häntä vastaan seuraamuksen perustelemiseksi esitetyistä seikoista (edellä 75 kohdassa mainittu asia Fiskano v. komissio, tuomion 39 ja 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

92 Käsiteltävänä olevassa asiassa kanteen kohteena oleva päätös, jolla kantajalle määrätään yksittäinen taloudellinen ja rahoituksellinen seuraamus (varojen jäädyttäminen), on kiistatta kantajalle vastainen (ks. myös jäljempänä oleva 98 kohta). Kyseinen oikeuskäytäntö on näin ollen merkityksellinen käsiteltävänä olevan asian kannalta.

93 Mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, että tiettyjä poikkeuksia lukuun ottamatta (ks. jäljempänä 127 kohta ja sitä seuraavat kohdat) puolustautumisoikeuksien takaamiseen liittyy lähtökohtaisesti kaksi pääasiallista tekijää. Asianomaisen on yhtäältä saatava tietoonsa ne seikat, joita häntä vastaan on käytetty aiotun hallinnollisen seuraamuksen perustelemiseksi (jäljempänä asianomaista vastaan puhuvien seikkojen tiedoksi antaminen). Toisaalta asianomaiselle on annettava mahdollisuus esittää asianmukaisesti kantansa kyseisistä seikoista (jäljempänä kuuleminen).

94 Näin ymmärrettynä puolustautumisoikeuksien takaaminen hallinnollisessa menettelyssä on sellaisenaan erotettava sellaisista takeista, jotka seuraavat oikeudesta saada tehokasta oikeussuojaa sellaista tointa vastaan, joka tällaisen menettelyn päätteeksi mahdollisesti toteutetaan (ks. vastaavasti asia T-372/00, Campolargo v. komissio, tuomio 23.4.2002, Kok. H. 2002, s. I-A-49 ja II-223, 36 kohta). Neuvoston ja Yhdistyneen kuningaskunnan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaa koskevilla väitteillä (ks. edellä 77–79 kohta) ei näin ollen ole merkitystä käsiteltävänä olevan kanneperusteen osalta.

95 Puolustautumisoikeuksien kunnioittamiseen sellaisenaan liittyviä takeita ei sitä paitsi voida asetukseen N:o 2580/2001 perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen osalta evätä asianomaisilta ainoastaan sellaisella neuvoston ja Yhdistyneen

kuningaskunnan mainitsemalla perusteella (ks. edellä 78 ja 79 kohta), ettei Euroopan ihmisoikeussopimuksessa tai yhteisön oikeuden yleisissä periaatteissa myönnetä yksityisille oikeussubjekteille minkäänlaista oikeutta tulla kuulluksi ennen normatiivisen toimen toteuttamista (ks. vastaavasti ja ex analogia edellä 29 kohdassa mainittu asia Yusuf, tuomion 322 kohta).

96 On totta, että oikeuskäytäntöä, joka koskee oikeutta tulla kuulluksi, ei voida laajentaa koskemaan yhteisön lainsäädäntömenettelyä, jonka päätteeksi annetaan sellaisia säädöksiä, jotka edellyttävät talouspoliittisia valintoja ja joita sovelletaan yleisesti asianomaisiin toimijoihin (asia T-521/93, Atlanta ym., tuomio 11.12.1996, Kok. 1996, s. II-1707, 70 kohta, joka on vahvistettu muutoksenhakumenettelyssä asiassa C-104/97 P, Atlanta v. Euroopan yhteisö, tuomio 14.10.1999, Kok. 1999, s. I-6983, 34–38 kohta).

97 On myös totta, että kanteen kohteena oleva päätös, jolla kantaja säilytetään riidanalaisessa luettelossa sen jälkeen, kun se on sisällytetty siihen alun perin riitautetulla päätöksellä, on soveltamisalaltaan yleinen samalla tavalla kuin asetus N:o 2580/2001 ja vastaavasti suoraan sovellettavissa kaikissa jäsenvaltioissa. Päätöksellä on näin ollen otsikostaan huolimatta samanlainen EY 249 artiklassa tarkoitetun säädöksen luonne kuin edellä mainitulla toimella (ks. vastaavasti asia T-45/02, DOW AgroSciences v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 6.5.2003, Kok. 2003, s. II-1973, 31–33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja edellä 29 kohdassa mainittu asia Yusuf, tuomion 184–188 kohta).

98 Kyseinen päätös ei kuitenkaan ole luonteeltaan yksinomaan normatiivinen. Vaikka päätöksen vaikutukset toteutuvatkin erga omnes, se koskee kantajaa suoraan ja erikseen, minkä lisäksi siinä mainitaan kantaja nimeltä sellaisena järjestönä, joka on sisällytettävä sellaisten henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen luetteloon, joiden varat on jäädytettävä asetuksen N:o 2580/2001 perusteella. Koska kyse on toimesta, jolla kantajalle määrätään yksittäinen taloudellinen ja rahoituksellinen seuraamus (ks. edellä 92 kohta), edellä 96 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö ei ole merkityksellistä (ks. vastaavasti edellä 29 kohdassa mainittu asia Yusuf, tuomion 324 kohta).

99 On lisäksi otettava huomioon ne seikat, joiden perusteella käsiteltävänä oleva asia eroaa edellä 29 kohdassa mainituista asioista Yusuf ja Kadi, jotka johtivat tuomioihin, joissa todettiin, etteivät yhteisön toimielimet olleet velvollisia kuulemaan asianosaisia, kun kyse oli Osama bin Ladeniin, Al-Qaida-verkostoon ja Talibaniin yhdistettyjen henkilöiden ja yhteisöjen varojen jäädyttämistä koskevan, vastaavankaltaisen päätöksen tekemisestä ja täytäntöönpanosta.

100 Tämä ratkaisu perusteltiin mainituissa asioissa sillä, että yhteisön toimielinten oli niille kuuluvan velvollisuuden mukaisesti ainoastaan pantava täytäntöön yhteisön oikeusjärjestyksessä turvallisuusneuvoston päätöslauselmat ja pakotekomitean päätökset, joissa määrättiin nimeltä mainittujen asianomaisten tahojen varojen jäädyttämisestä mutta joissa niille ei konkreettisen täytäntöönpanon vaiheessa annettu minkäänlaista toimivaltaa määrätä yhteisön tasolla minkäänlaisesta yksittäisten tapausten tutkinta- tai tarkastusjärjestelmästä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli tämän perusteella, ettei yhteisön oikeuden periaatetta, joka koskee oikeutta tulla kuulluksi, voitu soveltaa tällaisissa olosuhteissa, joissa asianomaisten kuuleminen ei voinut missään tapauksessa johtaa siihen, että toimielin muuttaisi kantaansa (edellä 29 kohdassa mainitut asia Yusuf, tuomion 328 kohta ja asia Kadi, tuomion 258 kohta).

101 Käsiteltävänä olevan asian osalta on sitä vastoin todettava, että vaikka turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373 (2001) 1 kohdan c alakohdassa todetaan muun muassa, että kaikkien valtioiden on viipymättä jäädytettävä sellaisten henkilöiden varat, muut rahoituksen lähteet ja taloudelliset resurssit, jotka tekevät tai yrittävät tehdä terroritekoja, edistävät niiden tekemistä taikka osallistuvat niihin, sekä tällaisiin henkilöihin kuuluvien tai niiden valvomien yhteisöjen ja tällaisten henkilöiden tai yhteisöjen nimissä tai ohjeiden perusteella toimivien henkilöiden tai yhteisöjen varat, muut rahoituksen lähteet ja taloudelliset resurssit, tällaisten toimenpiteiden kohteena olevia henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä ei ole millään tavalla yksilöity. Turvallisuusneuvosto ei näin ollen ole etukäteen vahvistanut varojen jäädyttämistä koskevia täsmällisiä oikeusnormeja eikä takeita tai oikeussuojakeinoja sen varmistamiseksi, että tällaisessa menettelyssä osallisena olevat henkilöt ja yhteisöt saavat tosiasiallisen mahdollisuuden riitauttaa valtion niiden osalta toteuttamat toimenpiteet.

102 Päätöslauselman 1373 (2001) osalta on näin ollen Yhdistyneiden Kansakuntien jäsenvaltioiden – ja käsiteltävänä olevassa asiassa yhteisön, jonka välityksellä yhteisön jäsenvaltiot ovat päättäneet toimia – asiana yksilöidä täsmällisesti ne henkilöt, ryhmät ja yhteisöt, joiden varat on jäädytettävä kyseisen päätöslauselman mukaisesti, oman oikeusjärjestyksensä sääntöjä noudattaen.

103 Neuvosto on tältä osin todennut istunnossa, että kun kyse on turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373 (2001) täytäntöönpanosta, ne toimenpiteet, jotka se on toteuttanut sidotun toimivallan nojalla ja joita näin ollen on Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan 25 ja 103 artiklan nojalla pidettävä "ensisijaisina", ovat pääasiallisesti ne toimenpiteet, joista säädetään asetuksen N:o 2580/2001 aineellisissa säännöksissä, joissa määritetään päätöslauselman 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuihin henkilöihin sovellettavien rajoittavien toimenpiteiden sisältö. Toisin kuin ne toimet, joista oli kyse edellä 29 kohdassa mainituissa asioissa Yusuf ja Kadi annetuissa tuomioissa, sellaiset toimet, joilla – kuten kanteen kohteena olevalla päätöksellä – konkreettisesti sovelletaan kyseisiä rajoittavia toimenpiteitä tiettyyn henkilöön tai yhteisöön, eivät kuulu sidotun toimivallan harjoittamisen alaan eikä niitä näin ollen ole edellä mainitussa tarkoituksessa pidettävä "ensisijaisina". Neuvosto katsoo, että kyseisten toimien toteuttaminen kuuluu pikemminkin sellaisen laajan harkintavallan alaan, joka sillä on YUTP:n alalla.

104 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi lähtökohtaisesti hyväksyä kyseiset näkökohdat, ellei sellaisista päätöslauselman 1373 (2001) 1 kohdan c alakohtaa koskevista mahdollisista soveltamisvaikeuksista, jotka voivat aiheutua siitä, ettei kansainväliseen oikeuteen sisälly yleismaailmallisesti hyväksyttyä terrorismin ja terroriteon käsitteiden määritelmää (ks. tältä osin YK:n 60. syntymäpäivän kunniaksi järjestetyn huippukokouksen yhteydessä 15.9.2005 hyväksytty yleiskokouksen lopullinen asiakirja (A/60/L1)), muuta johdu.

105 Neuvosto on istunnossa todennut lopuksi, että koska se oli asetuksen N:o 2580/2001 antanut ja kyseisen asetuksen täytäntöönpanoa koskevat päätökset tehnyt yhteisön toimielin, se katsoi, etteivät sitä sitoneet sellaiset yhteiset kannat, jotka jäsenval-

tioiden edustajista muodostunut neuvosto oli YUTP:n osalta hyväksynyt, vaikka se pitikin asianmukaisena huolehtia siitä, että sen YUTP:n osalta toteuttamat toimet olivat johdonmukaisia YUTP:hen ja EY:n perustamissopimukseen nähden.

106 Neuvosto korostaa näin ollen perustellusti, ettei yhteisö toimi sellaisen toimivallan perusteella, joka on sidottu Euroopan unionin tai sen jäsenvaltioiden tahtoon, silloin, kun se toteuttaa – kuten käsiteltävänä olevassa asiassa – taloudellisia seuraamuksia merkitseviä toimenpiteitä EY 60, EY 301 ja EY 308 artiklan perusteella. Tämä näkökulma on lisäksi ainoa, joka on yhteensopiva EY 301 artiklan sanamuodon kanssa, koska kyseisen määräyksen mukaan neuvosto ratkaisee asian "määräenemmistöllä komission ehdotuksesta", ja EY 60 artiklan 1 kohdan kanssa, jonka sanamuodon mukaan "neuvosto voi toteuttaa" samaa menettelyä noudattaen tarpeelliset kiireelliset toimenpiteet YUTP:n alaan kuuluvalla toimella.

107 Koska turvallisuusneuvoston päätöslauselmassa 1373 (2001) tarkoitettujen henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen yksilöinti ja sitä seuraavan varojen jäädyttämistä koskevan toimenpiteen toteuttaminen kuuluvat yhteisön sellaisen oman toimivallan piiriin, joka merkitsee sitä, että yhteisöllä on asiassa harkintavaltaa, asianomaisten puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen on lähtökohtaisesti asianomaisten yhteisön toimielinten – tässä tapauksessa neuvoston – asiana silloin, kun ne toimivat noudattaakseen kyseistä päätöslauselmaa.

108 Tästä seuraa, että puolustautumisoikeuksia koskevia takeita on lähtökohtaisesti sovellettava täysimääräisesti, kun on kyse asetukseen N:o 2580/2001 perustuvasta varojen jäädyttämistä koskevasta päätöksestä.

– Perusteluvelvollisuus

109 Myös EY 253 artiklassa määrättyyn perusteluvelvollisuuteen liittyviä takeita sovelletaan lähtökohtaisesti täysimääräisesti silloin, kun on kyse asetukseen

N:o 2580/2001 perustuvasta varojen jäädyttämistä koskevasta päätöksestä, eikä kumpikaan asianosaisista tai väliintulija ole asettanut tätä kyseenalaiseksi.

– Oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan

110 Tehokasta oikeussuojaa koskevien takeiden osalta on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yksityisten oikeussubjektien on voitava saada tehokasta oikeussuojaa niille yhteisön oikeusjärjestyksen mukaan kuuluvien oikeuksien osalta, koska oikeus tällaiseen oikeussuojaan on yksi jäsenvaltioiden yhteisestä valtiosääntöperinteestä johtuvista yleisistä oikeusperiaatteista ja se on myös vahvistettu Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 ja 13 artiklassa (ks. asia T-279/02, Degussa v. komissio, tuomio 5.4.2006, Kok. 2006, s. II-897, 421 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

111 Tämä koskee muun muassa sellaisia toimenpiteitä, jotka liittyvät terrorismista epäiltyjen henkilöiden tai järjestöjen varojen jäädyttämiseen (ks. vastaavasti Euroopan neuvoston ministerikomitean 11.7.2002 ihmisoikeuksista ja terrorismintorjunnasta antamien suuntaviivojen XIV kohta).

112 Käsiteltävänä olevassa asiassa ainoa varaus, jonka neuvosto on kyseisten takeiden lähtökohtaisen soveltamisen osalta esittänyt, koskee sitä, että neuvoston mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole toimivaltainen valvomaan asetuksen N:o 2580/2001 aineellisten säännösten sisäistä laillisuutta, koska kyseiset säännökset on annettu käyttäen turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373 (2001) perusteella sidottua toimivaltaa ja koska niitä on näin ollen edellä 103 kohdassa tarkoitetulla tavalla pidettävä "ensisijaisina".

113 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei kuitenkaan ole tarpeen ottaa kantaa siihen, onko kyseinen varaus perusteltu, koska käsiteltävänä oleva oikeusriita voidaan, kuten jäljempänä esitetään, ratkaista pelkästään kanteen kohteena olevan päätöksen laillisuusvalvonnan perusteella, jonka osalta kumpikaan asianosaista tai väliintulija ei kiistä, että se kuuluu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivaltaan.

Puolustautumisoikeuksiin, perusteluvelvollisuuteen ja tehokasta oikeussuojaa koskeviin oikeuksiin liittyvien takeiden tarkoitus ja rajoitukset silloin, kun kyse on asetukseen N:o 2580/2001 perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemisestä

– Puolustautumisoikeudet

114 Ensiksi on määritettävä puolustautumisoikeuksiin liittyvien takeiden tarkoitus silloin, kun kyse on asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohtaan perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemisestä, tekemällä ero sen mukaan, onko kyse yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetusta alkuperäisestä varojen jäädyttämistä koskevasta päätöksestä (jäljempänä alkuperäinen varojen jäädyttämistä koskeva päätös) vai jokin niistä kyseisen yhteisen kannan 1 artiklan 6 kohdassa tarkoitetuista myöhemmistä päätöksistä, joilla varojen jäädyttämistä on asian säännöllisen uudelleentarkastelun jälkeen päätetty jatkaa (jäljempänä myöhemmät varojen jäädyttämistä koskevat päätökset).

115 Tässä yhteydessä on alkuun aihetta korostaa sitä, että puolustautumisoikeuksia voidaan käyttää ainoastaan suhteessa sellaisiin tosiseikkoihin ja oikeudellisiin seikkoihin, jotka voivat vaikuttaa siihen, miten kyseistä toimenpidettä sovelletaan asianomaiseen asiaa koskevan lainsäädännön mukaisesti.

116 Käsiteltävänä olevaa asiaa koskeva lainsäädäntö sisältyy asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohtaan, jonka mukaan neuvosto laatii yksimielisesti luettelon niistä

henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin kyseistä asetusta sovelletaan, sekä tarkastelee ja muuttaa sitä yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4, 5 ja 6 kohdan määräysten mukaisesti. Kyseinen luettelo on näin ollen yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan säännösten mukaisesti laadittava tarkkojen tietojen tai sellaisten asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt kyseisiä henkilöitä, ryhmiä tai yhteisöjä koskevan päätöksen, riippumatta siitä, koskeeko päätös terroritekoa, sen yritystä, siihen osallistumista tai sen edistämistä koskevan tutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamista luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella tai tällaisista teoista tuomitsemista. "Toimivaltaisella viranomaisella" tarkoitetaan oikeusviranomaista, tai jos oikeusviranomaisilla ei ole toimivaltaa tässä kohdassa tarkoitetulla alalla, vastaavaa asiassa toimivaltaista viranomaista. Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan säännösten mukaan luettelossa olevien henkilöiden ja yhteisöjen nimet on lisäksi tarkistettava säännöllisin väliajoin ja vähintään kuitenkin kerran puolessa vuodessa sen varmistamiseksi, että niiden säilyttäminen luettelossa on perusteltua.

117 Kuten neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta ovat perustellusti todenneet, menettely, joka voi johtaa asiaa koskevaan lainsäädäntöön perustuvaan varojen jäädyttämiseen, tapahtuu kahdella tasolla, eli kansallisella tasolla ja yhteisön tasolla. Toimivaltaisen kansallisen viranomaisen, tavallisesti oikeusviranomaisen, on ensiksi tehtävä asianomaisen osalta päätös, joka vastaa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan mukaista määritelmää. Jos kyse on tutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamisesta, sen on tapahduttava luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella. Toisessa vaiheessa neuvoston on yksimielisesti päätettävä asianomaisen sisällyttämisestä riidanalaiseen luetteloon sellaisten tarkkojen tietojen tai asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että edellä tarkoitettu päätös on tehty. Neuvoston on tämän jälkeen tarkistettava säännöllisin väliajoin ja vähintään kerran puolessa vuodessa, että asianomaisen säilyttäminen luettelossa on yhä perusteltua. Tältä osin on ilmeistä, että sen tarkistaminen, että on olemassa edellä mainittua määritelmää vastaava kansallisen viranomaisen päätös, on olennainen ennakkoedellytys sille, että neuvosto voi tehdä varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen, kun taas sen tarkistaminen, miten kyseistä päätöstä on sovellettu kansallisella tasolla, on välttämätöntä silloin, kun on kyse varojen jäädyttämistä koskevan myöhemmän päätöksen tekemisestä.

118 Näin ollen myös kysymys puolustautumisoikeuksien kunnioittamisesta silloin, kun on kyse varojen jäädyttämistä koskevan toimenpiteen toteuttamisesta, voi nousta esille mainituilla kahdella tasolla (ks. vastaavasti ja ex analogia edellä 69 kohdassa mainittu asia "Invest" Import und Export ja Invest commerce v. komissio, määräyksen 40 kohta).

119 Asianomaisen puolustautumisoikeudet on ensinnäkin taattava tosiasiallisesti siinä kansallisessa menettelyssä, joka on johtanut siihen, että toimivaltainen kansallinen viranomainen tekee yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun päätöksen. Asianomaiselle on nimenomaan tässä kansallisessa vaiheessa annettava mahdollisuus asianmukaisesti esittää kantansa häntä vastaan esitetyistä seikoista, joilla kyseinen päätös perustellaan, ellei sellaisista puolustautumisoikeuksiin kohdistuvista mahdollisista rajoituksista, jotka on lainmukaisesti perusteltu kansallisessa oikeudessa esimerkiksi yleiseen järjestykseen tai turvallisuuteen tai kansainvälisten suhteiden turvaamiseen liittyvistä syistä, muuta johdu (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen asiassa Tinnelly & Sons ym. ja McEldyff ym. v. Yhdistynyt kuningaskunta 10.7.1998 antama tuomio, Recueil des arrêts et décisions, 1998-IV, 78 kohta).

120 Asianomaisen puolustautumisoikeudet on tämän jälkeen tosiasiallisesti taattava yhteisön menettelyssä, jonka päätteeksi neuvosto tekee asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan mukaisen päätöksen asianomaisen sisällyttämisestä riidanalaiseen luetteloon tai sen säilyttämisestä siinä. Tässä yhteydessä asianomaiselle on lähtökohtaisesti annettava mahdollisuus ainoastaan esittää asianmukaisesti kantansa yhteisön kyseisen toimenpiteen laillisista soveltamisedellytyksistä, eli jos kyse on varojen jäädyttämistä koskevasta alkuperäisestä päätöksestä, sellaisten tarkkojen tietojen tai asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt asianomaisen osalta yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa esitettyä määritelmää vastaavan päätöksen, ja jos kyse on varojen jäädyttämistä koskevasta myöhemmästä päätöksestä, perustelut sille, että asianomainen säilytetään riidanalaisessa luettelossa.

121 Niiltä osin kuin kyseisen päätöksen on tehnyt jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen, puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen yhteisön tasolla ei sitä vastoin

tässä vaiheessa tavallisesti edellytä enää sitä, että asianomaiselle annetaan uudelleen mahdollisuus lausua siitä, onko päätös oikea ja perusteltu, koska näitä kysymyksiä voidaan käsitellä ainoastaan kansallisella tasolla kyseisessä viranomaisessa tai, jos asianomainen valittaa asiasta, toimivaltaisessa kansallisessa tuomioistuimessa. Vastaavasti neuvoston asiana ei ole lausua asianomaista vastaan aloitetun ja mainittuun päätökseen johtaneen sellaisen menettelyn lainmukaisuudesta, josta säädetään jäsenvaltion sovellettavassa lainsäädännössä, tai siitä, ovatko kansalliset viranomaiset kunnioittaneet asianomaisen perusoikeuksia. Tämä valta kuuluu nimittäin yksinomaan toimivaltaisille kansallisille tuomioistuimille tai tarvittaessa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimelle (ks. vastaavasti asia T-353/00, Le Pen v. parlamentti, tuomio 10.4.2003, Kok. 2003, s. II-1729, 91 kohta, joka on vahvistettu muutoksenhakumenettelyssä asiassa C-208/03 P, Le Pen v. parlamentti, tuomio 7.7.2005, Kok. 2005, s. I-6051).

122 Siinä tapauksessa, että varojen jäädyttämistä koskeva yhteisön toimenpide toteutetaan jäsenvaltion kansallisen viranomaisen sellaisen päätöksen perusteella, joka on tehty tutkinnan tai syytteeseenpanon yhteydessä (pikemmin kuin tuomitsevan päätöksen perusteella), puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen ei lähtökohtaisesti myöskään edellytä sitä, että asianomaiselle annettaisiin mahdollisuus esittää näkemyksensä siitä, onko päätös tehty yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa edellytetyllä tavalla "luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella". Vaikka kyseinen tekijä onkin yksi kyseisen toimenpiteen laillisista soveltamisedellytyksistä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin katsoo, että EY 10 artiklassa tarkoitettu lojaalia yhteistyötä koskeva periaate huomioon ottaen olisi epäasianmukaista soveltaa sitä puolustautumisoikeuksien käyttämiseen yhteisön tasolla.

123 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa tältä osin, että jäsenvaltioiden ja yhteisön toimielinten välisiä suhteita säännellään EY 10 artiklan nojalla lojaalia yhteistyötä koskevilla vastavuoroisilla velvoitteilla (ks. asia C-339/00, Irlanti v. komissio, tuomio 16.10.2003, Kok. 2003, s. I-11757, 71 ja 72 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tätä periaatetta on sovellettava yleisesti, ja se velvoittaa myös Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osastolla säännellyn OSA:n osalta, joka lisäksi perustuu täysin jäsenvaltioiden ja toimielinten väliseen yhteistyöhön (asia C-105/03, Pupino, tuomio 16.6.2005, Kok. 2005, s. I-5285, 42 kohta).

124 Kun kyse on yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan eli sellaisten säännösten soveltamisesta, joilla terrorismin torjunnan osalta luodaan erityinen yhteistyömuoto neuvoston ja jäsenvaltioiden välillä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että edellä mainittu periaate merkitsee neuvostolle velvollisuutta nojautua niin pitkälle kuin mahdollista toimivaltaisen kansallisen viranomaisen arviointiin – ainakin jos kyse on oikeusviranomaisesta – niiltä osin kuin on kyse sellaisten "luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön" olemassaolosta, joiden perusteella kansallisen viranomaisen päätös tehdään, ja sellaisten mahdollisten rajoitusten hyväksymisestä, jotka koskevat oikeutta tutustua tällaisiin todisteisiin ja näyttöön ja jotka on kansallisessa oikeudessa perusteltu yleistä järjestystä tai turvallisuutta tai kansainvälisten suhteiden turvaamista koskevista pakottavista syistä (ks. vastaavasti asia T-353/94, Postbank v. komissio, tuomio 18.9.1996, Kok. 1996, s. II-921, 69 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

125 On kuitenkin todettava lisäksi, että nämä toteamukset pätevät ainoastaan, jos edellisessä kohdassa tarkoitettu kansallinen viranomainen on todellakin voinut arvioida kyseisiä todisteita tai näyttöä. Jos neuvosto omassa käsittelyssään perustaa varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen tai myöhemmän päätöksensä sellaisiin tietoihin tai näyttöön, jotka jäsenvaltioiden edustajat ovat toimittaneet sille, saattamatta niitä mainitun toimivaltaisen kansallisen viranomaisen arvioitaviksi, kyseisiä tietoja tai näyttöä on pidettävä sellaisina uusina asianomaista vastaan puhuvina seikkoina, joiden osalta on lähtökohtaisesti suoritettava uusi tiedoksi antaminen ja uusi kuuleminen yhteisön tasolla, koska niiden osalta ei ole toimittu näin kansallisella tasolla.

126 Edellä esitetystä seuraa, että yhteisön ja sen jäsenvaltioiden välisissä suhteissa puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen tarkoitus on suhteellisen rajallinen varojen jäädyttämistä koskevan yhteisön menettelyn tasolla. Kun kyse on varojen jäädyttämistä koskevasta alkuperäisestä päätöksestä, kyseisten oikeuksien kunnioittaminen edellyttää lähtökohtaisesti yhtäältä sitä, että neuvosto antaa asianomaiselle tiedoksi sellaiset tarkat tiedot tai asiaan liittyvät seikat, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt kyseisen asianomaisen osalta yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa annettua määritelmää vastaavan päätöksen, sekä tarvittaessa edellä 125 kohdassa tarkoitetut uudet seikat, ja toisaalta, että asianomaiselle annetaan mahdollisuus esittää asianmukaisesti kantansa kyseisistä tiedoista ja asiaan liittyvistä seikoista. Kun kyse on varojen jäädyttämistä koskevasta

myöhemmästä päätöksestä, puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen edellyttää yhtäaikaisesti, että yhtäältä asianomaiselle annetaan tiedoksi ne tiedot ja asiaan liittyvät seikat, joilla neuvoston mukaan voidaan perustella asianomaisen säilyttäminen riidanalaisissa luetteloissa, sekä tarvittaessa edellä 125 kohdassa tarkoitetut uudet seikat, ja toisaalta, että asianomaiselle annetaan mahdollisuus esittää asianmukaisesti kantansa tältä osin.

127 Samalla on kuitenkin hyväksyttävä, että tiettyjä puolustautumisoikeuksiin – sellaisina kuin niiden tarkoitus on edellä määritelty – kohdistuvia rajoituksia voidaan lainmukaisesti toteuttaa ja kohdistaa asianomaisiin pääasiassa käsiteltävänä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa on kyse sellaisten henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen varojen ja taloudellisten resurssien jäädyttämistä koskevista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä, joiden neuvosto on katsonut osallistuneen terroritekoihin.

128 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo näin ollen samalla tavalla kuin on todettu edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Yusuf annetussa tuomiossa ja kuin neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta ovat käsiteltävänä olevassa asiassa väittäneet, että asianomaista vastaan puhuvien seikkojen tiedoksi antaminen ja asianomaisten kuuleminen ennen varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen tekemistä olisi omiaan vaarantamaan seuraamusten tehokkuuden ja että se olisi näin ollen ristiriidassa sellaisen yleistä etua koskevan päämäärän kanssa, johon yhteisö pyrkii turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373 (2001) mukaisesti. Varojen jäädyttämistä koskevan toimenpiteen osalta on jo sen luonteen puolesta voitava hyötyä yllätysvaikutuksesta, ja sitä on voitava soveltaa välittömästi. Tällaisesta toimenpiteestä ei näin ollen voida ilmoittaa ennen sen täytäntöönpanemista (edellä 29 kohdassa mainittu asia Yusuf, tuomion 308 kohta; ks. myös vastaavasti ja ex analogia julkisasiamies Warnerin ratkaisuehdotus asiassa 136/79, National Panasonic v. komissio, tuomio 26.6.1980, Kok. 1980, s. 2033, 2061, 2068, 2069, Kok. Ep. V, s. 261).

129 Lisäksi kuitenkin edellytetään, että jotta asianomaiset voivat asianmukaisesti puolustaa oikeuksiaan muun muassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa mahdollisesti nostettavalla kanteella, niitä vastaan puhuvat seikat annetaan niille tiedoksi sikäli kuin mahdollista joko samalla hetkellä kun varojen jäädyttämistä koskeva alkuperäinen päätös tehdään, tai mahdollisimmin pian sen jälkeen (ks. myös edellä 139 kohta).

130 Asianomaisilla on tässä yhteydessä oltava myös mahdollisuus vaatia varojensa jäädyttämistä koskevan alkuperäisen toimenpiteen välitöntä uudelleentarkastelua (ks. vastaavasti yhteisön henkilöstöä koskevissa riita-asioissa asia T-211/98, F v. komissio, tuomio 15.6.2000, Kok. H. 2000, s. I-A-107 ja II-471, 34 kohta; asia T-333/99 X v. EKP, tuomio 18.10.2001, Kok. 2001, s. II-3021, 183 kohta ja edellä 94 kohdassa mainittu asia Campolargo v. komissio, tuomion 32 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin myöntää kuitenkin, ettei tällaista jälkikäteistä kuulemista ole tarpeen suorittaa viran puolesta varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen yhteydessä, kun otetaan huomioon, että myös asianomaisilla on oikeus nostaa välittömästi kanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, mikä myös osaltaan takaa sen, että riidanalaiseen luetteloon sisällytettyjen henkilöiden perusoikeuksien ja sellaisen tarpeen, joka koskee ehkäisevien toimenpiteiden toteuttamista kansainvälisen terrorismin torjunnassa, välillä vallitsee tasapaino (ks. vastaavasti ja ex analogia edellä 128 kohdassa mainittu julkisasiamies Warnerin ratkaisuehdotus asiassa National Panasonic, Kok. 1980, s. 2069).

131 On kuitenkin korostettava, ettei edellä esitetyillä näkökohdilla ole merkitystä niiltä osin kuin on kyse varojen jäädyttämistä koskevista myöhemmistä päätöksistä, jotka neuvosto tekee tarkistettuaan yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan mukaisesti säännöllisin väliajoin ja vähintään kuitenkin kerran puolessa vuodessa sen, että asianomaisten säilyttäminen luettelossa on perusteltua. Kyseisessä vaiheessa varat on nimittäin jo jäädytetty, eikä näin ollen ole enää tarpeen taata yllätysvaikutusta seuraamusten tehokkuuden varmistamiseksi. Jokaista varojen jäädyttämistä koskevaa myöhempää päätöstä täytyy näin ollen edeltää uusi mahdollisuus tulla kuulluksi ja tarvittaessa uusi asianomaista vastaan puhuvien seikkojen tiedoksi antaminen.

132 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tältä osin voi hyväksyä neuvoston ja Yhdistyneen kuningaskunnan istunnossa esittämää näkemystä siitä, että neuvoston olisi varojen jäädyttämistä koskevan myöhemmän päätöksen osalta kuultava asianomaisia ainoastaan, jos nämä vaativat tätä etukäteen ja nimenomaisesti. Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan mukaan neuvosto voi nimittäin tehdä tällaisen päätöksen ainoastaan varmistauduttuaan siitä, että asianomaisten säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa on yhä perusteltua, mikä merkitsee sitä, että neuvoston on ensin annettava asianomaisille mahdollisuus esittää asianmukaisesti kantansa tältä osin.

133 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin myöntää seuraavaksi, että käsiteltävänä olevan asian kaltaisissa olosuhteissa, joissa on kyse tiettyjen henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen omaisuuden käyttöä rajoittavasta turvaamistoimesta, joka on toteutettu terrorismin torjumiseksi, yhteisön ja sen jäsenvaltioiden turvallisuuteen tai niiden kansainvälisten suhteiden hoitoon liittyvät pakottavat näkökohdat voivat estää sen, että asianomaisille annetaan hallinnollisessa menettelyssä tiedoksi tiettyjä niitä vastaan puhuvia seikkoja, ja siten myös asianomaisten kuulemisen kyseisistä seikoista (ks. vastaavasti edellä 29 kohdassa mainittu asia Yusuf, tuomion 320 kohta).

134 Tällaiset rajoitukset ovat jäsenvaltioiden yhteisen valtiosääntöperinteen mukaisia, kuten neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta ovat todenneet sen jälkeen, kun ne huomauttivat, että yleiseen kuulluksi tulemista koskevaan oikeuteen kohdistuvat poikkeukset ovat hallinnollisessa menettelyssä sallittuja useissa jäsenvaltioissa yleiseen etuun, yleiseen järjestykseen ja kansainvälisten suhteiden turvaamiseen liittyvistä syistä tai silloin kun tehtävän päätöksen päämäärä vaarantuisi tai saattaisi vaarantua, jos kyseinen oikeus myönnettäisiin (ks. edellä 72 kohdassa mainitut esimerkit).

135 Tällaiset rajoitukset ovat lisäksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisia, koska kyseisessä oikeuskäytännössä myönnetään jopa tiukemman, Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan edellytyksille alistetun kontradiktorisen rikosoikeudenkäyntimenettelyn osalta se, että kansalliseen turvallisuuteen ja erityisesti terrorismiin liittyvissä asioissa tietyt puolustautumisoikeuksiin kohdistuvat rajoitukset ovat mahdollisia muun muassa asianomaisia vastaan puhuvien seikkojen paljastamisen tai oikeudenkäynti aineistoon tutustumista koskevien yksityiskohtien osalta (ks. esim. asiassa Chahal v. Yhdistynyt kuningaskunta 15.11.1996 annettu tuomio, Recueil 1996-V, 131 kohta ja asiassa Jasper v. Yhdistynyt kuningaskunta 16.2.2000 annettu tuomio, nro 27052/95, 51–53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei julkaistu Recueil des arrêts et décisionsissa; ks. myös edellä 111 kohdassa mainittujen Euroopan neuvoston ministerikomitean suuntaviivojen IX.3 kohta).

136 Käsiteltävänä olevan asian olosuhteissa näitä näkökohtia on sovellettava ennen kaikkea sellaisiin "luotettaviin ja uskottaviin todisteisiin tai näyttöön", joiden perusteella kansallinen päätös tutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamisesta tehdään, sellaisina kuin ne voidaan saattaa neuvoston tietoon, mutta on myös mahdollista, että tutustumisoikeuden rajoitukset voivat koskea mainitun päätöksen täsmällistä sisältöä tai sen erityisiä perusteluja, taikka jopa sitä, mikä viranomainen sen on tehnyt. Hyvin erityisissä olosuhteissa on myös mahdollista, että sen jäsenvaltion tai kolmannen maan ilmaiseminen, jossa toimivaltainen viranomainen on tehnyt tiettyä henkilöä koskevan päätöksen, voi vahingoittaa yleistä turvallisuutta tarjoamalla asianomaiselle sellaista arkaluonteista tietoa, jota tämä voi käyttää väärin.

137 Edellä esitetystä seuraa, että puolustautumisoikeuksien kunnioittamista koskeva yleinen periaate edellyttää – elleivät yhteisön tai sen jäsenvaltioiden turvallisuuteen ja niiden kansainvälisten suhteiden hoitoon liittyvät pakottavat näkökohdat tätä estä – että kaikki asianomaista vastaan puhuvat seikat, sellaisina kuin ne on yksilöity edellä 126 kohdassa, annetaan asianomaiselle tiedoksi joko samalla hetkellä, kun sille ilmoitetaan varojen jäädyttämistä koskevasta alkuperäisestä päätöksestä tai mahdollisimman pian sen jälkeen. Samoin varauksin jokaista varojen jäädyttämistä koskevaa myöhempää päätöstä täytyy lähtökohtaisesti edeltää asianomaista vastaan puhuvien uusien seikkojen tiedoksi antaminen ja kuuleminen. Puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen ei sitä vastoin edellytä sitä, että asianomaista vastaan puhuvat seikat annetaan asianomaiselle tiedoksi ennen varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen tekemistä, eikä sitä, että tätä kuullaan jälkeenpäin viran puolesta tässä yhteydessä.

– Perusteluvelvollisuus

138 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jollekin henkilölle vastainen toimi on perusteltava sen vuoksi, että asianomainen saisi riittävät tiedot arvioidakseen, onko toimi asianmukainen vai onko siinä mahdollisesti sellainen virhe, jonka perusteella

sen pätevyys voidaan riitauttaa, ja sen vuoksi, että yhteisöjen tuomioistuimet voivat tutkia toimen laillisuuden (asia C-199/99 P, Corus UK v. komissio, tuomio 2.10.2003, Kok. 2003, s. I-11177, 145 kohta ja yhdistetyt asiat C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, tuomio 28.6.2005, Kok. 2005, s. I-5425, 462 kohta). Näin muotoiltu perusteluvelvollisuus on yhteisön oikeuden yleinen periaate, josta voidaan poiketa ainoastaan pakottavista syistä (ks. asia T-218/02, Napoli Buzzanca v. komissio, tuomio 29.9.2005, Kok. H. 2005, s. I-A-267 ja II-1221, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

139 Perustelut on näin ollen ilmoitettava asianomaiselle samaan aikaan kuin hänelle vastainen toimi. Perustelujen puuttumista ei voida korjata sillä, että asianomainen saa toimen perustelut tietoonsa yhteisöjen tuomioistuimissa käytävän oikeudenkäyntimenettelyn aikana (asia 195/80, Michel v. parlamentti, tuomio 26.11.1981, Kok. 1981, s. 2861, 22 kohta ja edellä 138 kohdassa mainittu asia Dansk Rørindustri ym. v. komissio, tuomion 463 kohta). Mahdollisuus siihen, että perustelujen täydellinen puuttuminen oikaistaisiin kanteen nostamisen jälkeen, loukkaisi nimittäin puolustautumisoikeuksia, koska kantaja voisi käyttää ainoastaan vastauskirjelmää esittääkseen väitteensä sellaisista perusteluista, jotka se saisi tietoonsa vasta kanteen nostamisen jälkeen. Periaate, joka koskee asianosaisten yhdenvertaisuutta yhteisöjen tuomioistuimissa, vaarantuisi tällöin (asia T-132/03, Casini v. komissio, tuomio 15.9.2005, Kok. H. 2005, s. I-A-253 ja II-1169, 33 kohta ja edellä 138 kohdassa mainittu asia Napoli Buzzanca, tuomion 62 kohta).

140 Koska asianomaisella ei ole oikeutta tulla kuulluksi ennen varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen tekemistä, on todettava lisäksi, että perusteluvelvollisuuden noudattaminen on sitäkin tärkeämpää, koska se on asianomaisen ainoa tae siitä, että se voi ainakin kyseisen päätöksen tekemisen jälkeen käyttää tehokkaasti käytettävissään olevia oikeussuojakeinoja riitauttaakseen mainitun päätöksen laillisuuden (asia T-237/00, Reynolds v. parlamentti, tuomio 8.12.2005,

Kok. H. 2005, s. I-A-385 ja II-1731, 95 kohta; ks. myös vastaavasti yhdistetyt asiat T-371/94 ja T-394/04, British Airways ja British Midland Airways v. komissio, tuomio 25.6.1998, Kok. 1998, s. II-2405, 64 kohta).

141 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 253 artiklan mukainen perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen toimenpiteen luonteen ja sen asiayhteyden mukaan, jossa se on tehty. Perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimenpiteen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden. Perusteluvelvollisuuden täyttymistä on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimenpiteen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, joka niillä, joille päätös on osoitettu tai joita se koskee suoraan ja erikseen, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, koska tutkittaessa, ovatko päätöksen tai muun toimenpiteen perustelut EY 253 artiklan mukaisia, on otettava huomioon paitsi toimenpiteen sanamuoto myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt. Erityisesti on todettava, että henkilölle vastainen toimenpide on silloin riittävästi perusteltu, kun se on toteutettu asianomaisen tuntemassa asiayhteydessä, jonka perusteella asianomainen voi ymmärtää häntä koskevan päätöksen merkityksen (asia 125/80, Arning v. komissio, tuomio 29.10.1981, Kok. 1981, s. 2539, 13 kohta; asia C-367/95 P, komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomio 2.4.1998, Kok. 1998, s. I-1719, 63 kohta; asia C-301/96, Saksa v. komissio, tuomio 30.9.2003, Kok. 2003, s. I-9919, 87 kohta; asia C-42/01, Portugali v. komissio, tuomio 22.6.2004, Kok. 2004, s. I-6079, 66 kohta; yhdistetyt asiat T-228/99 ja T-233/99, Westdeutsche Landesbank Girozentrale ja Land Nordrhein-Westfalen v. komissio, tuomio 6.3.2003, Kok. 2003, s. II-435, 278–280 kohta). Lisäksi päätöksen perustelujen tarkkuuden on oltava oikeassa suhteessa aineellisiin mahdollisuuksiin ja teknisiin edellytyksiin tai siihen määräaikaan nähden, jossa se on tehtävä (ks. edellä 83 kohdassa mainittu asia Delacre ym. v. komissio, tuomion 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

142 Kun kyse on asetukseen N:o 2580/2001 perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemisestä, kyseisen päätöksen perusteluja on arvioitava ottaen ennen

kaikkea huomioon kyseisen asetuksen lailliset soveltamisedellytykset tietyssä yksittäistapauksessa, sellaisina kuin kyseiset edellytykset on vahvistettu kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdassa ja viittauksen avulla joko yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tai 6 kohdassa riippuen siitä, onko kyse varojen jäädyttämistä koskevasta alkuperäisestä vai myöhemmästä päätöksestä.

143 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tältä osin voi hyväksyä neuvoston esittämää näkemystä siitä, että perustelut voidaan esittää ainoastaan yleisin ja stereotyyppisin sanamuodoin, jotka jäljittelevät asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 tai 6 kohdan sanamuotoa. Neuvosto on edellä mainittujen periaatteiden mukaisesti velvollinen ilmoittamaan ne tosiasialliset ja oikeudelliset seikat, joihin toimenpiteen laillisuus perustuu, sekä ne toteamukset, joiden vuoksi se on tehnyt päätöksensä. Tällaisen toimenpiteen perusteluissa on näin ollen ilmoitettava sellaiset erityiset ja konkreettiset syyt, joiden perusteella neuvosto katsoo, että asiaa koskevaa lainsäädäntöä voidaan soveltaa asianomaiseen (ks. vastaavasti asia T-117/01, Roman Parra v. komissio, tuomio 20.2.2002, Kok. H. 2002, s. I-A-27 ja II-121, 31 kohta ja edellä 138 kohdassa mainittu asia Napoli Buzzanca v. komissio, tuomion 74 kohta).

144 Tämä merkitsee lähtökohtaisesti sitä, että varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen perustelujen tulee kattaa ainakin kukin edellä 116 kohdassa mainituista seikoista ja tarvittaessa edellä 125 ja 126 kohdassa tarkoitetut seikat, kun taas varojen jäädyttämistä koskevan myöhemmän päätöksen perusteluissa on ilmoitettava sellaiset erityiset ja konkreettiset syyt, joiden perusteella neuvosto katsoo asian tarkistettuaan, että asianomaisen varojen jäädyttäminen on edelleen perusteltua.

145 Lisäksi on todettava, että kun neuvosto tekee yksimielisesti asetukseen N:o 2580/2001 perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen, se ei toimi sidotun toimivallan perusteella. Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohtaa,

luettuna yhdessä yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan kanssa, ei voida tulkita siten, että neuvosto olisi velvollinen sisällyttämään riidanalaiseen luetteloon jokaisen henkilön, jonka osalta ilmenee, että hänestä on tehty kyseisissä säännöksissä tarkoitettu toimivaltaisen viranomaisen päätös. Tämän tulkinnan, jota Yhdistynyt kuningaskunta on istunnossa tukenut, vahvistaa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohta, johon myös asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa viitataan ja jonka mukaan neuvoston on "tarkistettava" henkilöiden ja yhteisöjen nimet säännöllisin väliajoin ja vähintään kuitenkin kerran puolessa vuodessa sen varmistamiseksi, että asianomaisten säilyttäminen luettelossa on edelleen "perusteltua".

146 Tästä seuraa, että asetuksen N:o 2580/2001 perusteella tehdyn varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen perustelujen tulee lähtökohtaisesti kattaa paitsi kyseisen asetuksen lailliset soveltamisedellytykset, myös sellaiset syyt, joiden perusteella neuvosto katsoo harkintavaltaansa käyttäen, että asianomaiseen on kohdistettava tällainen toimenpide.

147 Edellä 143–146 kohdassa mainittujen näkökohtien osalta on kuitenkin otettava huomioon se, että vaikka asetuksen N:o 2580/2001 perusteella tehdyllä varojen jäädyttämistä koskevalla päätöksellä määrätään yksittäinen taloudellinen ja rahoituksellinen seuraamus, päätös on kuitenkin luonteeltaan säädös, kuten edellä 97 ja 98 kohdassa on esitetty. Lisäksi on todettava, että asianomaista vastaan puhuvien seikkojen yksityiskohtainen julkaiseminen saattaisi paitsi olla ristiriidassa sellaisten yleistä etua koskevien pakottavien näkökohtien kanssa, joita käsitellään jäljempänä 148 kohdassa, myös loukata kyseisten henkilöiden ja yhteisöjen etua, koska se olisi omiaan vahingoittamaan vakavasti näiden mainetta. Näin ollen on poikkeuksellisesti hyväksyttävä, että varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen Euroopan unionin virallisessa lehdessä julkaistavasta versiosta ilmenevät ainoastaan päätösosa ja sellaiset yleiset perustelut, joihin viitataan edellä 143 kohdassa, kunhan kyseisen päätöksen erityiset ja konkreettiset perustelut laaditaan asianmukaisesti ja saatetaan asianomaisten tietoon muulla sopivalla keinolla.

148 Käsiteltävänä olevan asian kaltaisissa olosuhteissa on lisäksi myönnettävä, että sellaiset pakottavat näkökohdat, jotka liittyvät yhteisön tai sen jäsenvaltioiden turvallisuuteen tai niiden kansainvälisten suhteiden hoitoon, voivat estää sen, että asianomaisille paljastetaan varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen tai myöhempien päätösten täsmälliset ja täydelliset perustelut, samoin kuin ne voivat estää sen, että asianomaisia vastaan puhuvat seikat annetaan asianomaisille tiedoksi hallinnollisen menettelyn kuluessa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa tältä osin sellaisiin näkökohtiin, jotka on jo esitetty muun muassa edellä 133–137 kohdassa ja jotka koskevat puolustautumisoikeuksien kunnioittamista koskevaan yleiseen periaatteeseen kohdistuvia rajoituksia, jotka ovat hyväksyttäviä tällaisessa yhteydessä. Kyseiset näkökohdat pätevät soveltuvin osin myös perusteluvelvollisuuteen kohdistuvien hyväksyttävien rajoitusten osalta.

149 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tältä osin, että vaikka Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/965/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2004/38/EY (EUVL L 158, s. 77, oikaisu EUVL L 229, s. 35, oikaisun oikaisu EUVL 2005, L 197, s. 34) ei käsiteltävänä olevan asian olosuhteissa voidakaan soveltaa, mainitun direktiivin säännöksistä on mahdollista saada tukea asian arviointiin. Kyseisen direktiivin 30 artiklan 2 kohdassa säädetään, että "asianomaiselle henkilölle on ilmoitettava täsmällisesti ja täydellisinä ne yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen taikka kansanterveyteen liittyvät seikat, joihin hänen tapauksessaan tehty päätös [jolla rajoitetaan Euroopan unionin kansalaisen tai hänen perheenjäsenensä liikkumis- ja oleskeluvapautta] perustuu, jollei tämä ole vastoin valtion turvallisuusetuja".

150 Yhteisöjen tuomioistuimen sellaisessa oikeuskäytännössä (asia 36/75, Rutili, tuomio 28.10.1975, Kok. 1975, s. 1219, Kok. Ep. II, s. 495 ja asia 131/79, Santillo, tuomio 22.5.1980, Kok. 1980, s. 1585, Kok. Ep. V, s. 213), joka koskee ulkomaalaisten liikkumista ja oleskelua koskevien, yleiseen järjestykseen ja turvallisuuteen sekä kansanterveyteen perustuvien erityistoimenpiteiden yhteensovittamisesta 25.2.1964 annettua neuvoston direktiiviä 64/221/ETY (EYVL 56, s. 850) – joka on kumottu direktiivillä 2004/38 ja jonka 6 artikla oli olennaisilta osin samanlainen kuin viimeksi mainitun direktiivin 30 artiklan 2 kohta – on todettu, että jokaisen henkilön, jota

mainituilla säännöksillä suojataan, on saatava takeet yhtäältä siitä, että hänelle annetaan tiedoksi hänen osaltaan toteutetun rajoittavan toimenpiteen perustelut, elleivät valtion turvallisuuteen liittyvät perusteet estä tätä, ja toisaalta siitä, että hänellä on käytettävissään oikeussuojakeino. Samoin varauksin tämä vaatimus merkitsee asianomaisen valtion kannalta muun muassa sitä, että asianomaiselle annetaan jo samalla hetkellä kun hänelle ilmoitetaan hänen osaltaan tehdystä rajoittavasta toimenpiteestä tiedoksi päätöksen täsmälliset ja täydelliset perustelut, jotta asianomainen saa takeet tehokkaasta puolustautumismahdollisuudesta.

151 Edellä esitetystä seuraa, että elleivät yhteisön tai sen jäsenvaltioiden turvallisuuteen tai niiden kansainvälisten suhteiden hoitoon liittyvät pakottavat näkökohdat sitä estä ja ellei edellä 147 kohdassa lausutusta muuta johdu, varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen perustelujen tulee vähintään kattaa erityisesti ja konkreettisesti kukin edellä 116 kohdassa tarkoitetuista seikoista sekä tarvittaessa edellä 125 ja 126 kohdassa tarkoitetuista seikoista, ja niissä on ilmoitettava sellaiset syyt, joiden perusteella neuvosto katsoo harkintavaltaansa käyttäen, että asianomaiseen on kohdistettava tällainen toimenpide. Lisäksi varojen jäädyttämistä koskevan myöhemmän päätöksen perusteluissa on ilmoitettava sellaiset erityiset ja konkreettiset syyt, joiden perusteella neuvosto katsoo asian tarkistettuaan, että asianomaisen varojen jäädyttäminen on edelleen perusteltua.

– Oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan

152 Siltä osin kuin kyse on lopuksi tehokasta oikeussuojaa koskevasta oikeudesta, on todettava, että tämä oikeus on tosiasiallisesti taattu asianomaisten EY 230 artiklan

neljännen kohdan mukaisella oikeudella nostaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanne varojen jäädyttämistä koskevasta päätöksestä (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen asiassa nro 45036/98, Bosphorus v. Irlanti, 30.6.2005 antama tuomio, 165 kohta, ei vielä julkaistu Recueil des arrêts et décisionsissa, ja asioissa nrot 6422/02 ja 9916/02, Segi ym. ja Gestoras pro Amnistía v. Euroopan unionin 15 jäsenvaltiota, 23.5.2002 tekemä päätös, Recueil des arrêts et décisions, 2002-V).

153 Tässä yhteydessä tuomioistuimen asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohtaan perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen osalta suorittama laillisuusvalvonta on laillisuusvalvontaa, josta määrätään EY 230 artiklan toisessa kohdassa, jonka mukaan yhteisön tuomioistuimella on toimivalta ratkaista kanne, jonka perusteena on puuttuva toimivalta, olennaisen menettelymääräyksen rikkominen, EY:n perustamissopimuksen tai sen soveltamista koskevan oikeussäännön rikkominen taikka harkintavallan väärinkäyttö.

154 Kun otetaan huomioon asianomaisen esittämät tai viran puolesta esille tulleet kumoamisperusteet, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiana on tämän valvonnan osalta tarkistaa muun muassa se, että tässä tapauksessa täyttyvät asetuksen N:o 2580/2001 lailliset soveltamisedellytykset, sellaisina kuin ne on vahvistettu kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdassa ja viittauksen avulla joko yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tai 6 kohdassa, riippuen siitä, onko kyse varojen jäädyttämistä koskevasta alkuperäisestä vai myöhemmästä päätöksestä. Tämä merkitsee sitä, että kyseisen päätöksen laillisuutta koskeva tuomioistuinvalvonta ulottuu sellaisten tosiseikkojen ja olosuhteiden arviointiin, joihin on vedottu kyseisen päätöksen perustelemiseksi, samoin kuin sellaisten todisteiden ja tietojen tutkimiseen, joihin kyseinen arviointi perustuu, minkä neuvosto on edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Yusuf (tuomion 225 kohta) toimittamissaan kirjelmissä nimenomaisesti myöntänyt. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulee myös varmistua siitä, että puolustautumisoikeuksia on kunnioitettu ja että perusteluvelvollisuus on täytetty tältä osin sekä tarvittaessa siitä, että sellaiset pakottavat näkökohdat, joihin neuvosto on vedonnut välttääkseen kyseisen velvollisuuden, ovat oikeutettuja.

155 Käsiteltävänä olevassa asiassa kyseinen valvonta on erityisen välttämätöntä, koska kyse on ainoasta menettelyllisestä takeesta, jolla voidaan taata tasapaino kansainvälisen terrorismin torjuntaan liittyvien vaatimuksien ja perusoikeuksien suojelemisen välillä. Koska niiden rajoitusten vastapainoksi, jotka neuvosto on kohdistanut asianomaisten puolustautumisoikeuksiin, on asetettava tiukka, itsenäinen ja riippumaton tuomioistuimen suorittama valvonta (ks. vastaavasti asia C-341/04, Eurofood, tuomio 2.5.2006, Kok. 2006, s. I-3813, 66 kohta), yhteisöjen tuomioistuinten on voitava valvoa varojen jäädyttämistä koskevien toimenpiteiden laillisuutta ja perusteltavuutta ilman, että sitä vastaan voitaisiin vedota neuvoston käyttämien todisteiden tai tietojen salaisuuteen tai luottamuksellisuuteen.

156 Tältä osin on korostettava, että vaikka Euroopan ihmisoikeustuomioistuin myöntää, että luottamuksellisten tietojen käyttäminen voi osoittautua välttämättömäksi silloin, kun kyse on kansallisesta turvallisuudesta, tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että kansalliset viranomaiset jäisivät kaiken kansallisten tuomioistuinten suorittaman valvonnan ulkopuolelle silloin, kun ne ilmoittavat, että asia koskee kansallista turvallisuutta ja terrorismia (ks. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen edellä 135 kohdassa mainitussa asiassa Chahal v. Yhdistynyt kuningaskunta antaman tuomion 131 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja asiassa nro 46221/99, Öcalan v. Turkki, 12.3.2003 antaman tuomion 106 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei julkaistu Recueil des arrêts et décisionsissa).

157 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että myös käsiteltävänä olevan asian arvioinnissa on asianmukaista tukeutua direktiivin 2004/38 säännöksiin. Edellä 150 kohdassa mainitun yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan kyseisen direktiivin 31 artiklan 1 kohdassa säädetään, että henkilöillä, joiden osalta on tehty päätös yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen taikka kansanterveyteen liittyvistä syistä, on oltava vastaanottavassa jäsenvaltiossa mahdollisuus hakea siihen muutosta tuomioistuimessa tai soveltuvissa tapauksissa hallinnollisella

muutoksenhakumenettelyllä. Kyseisen direktiivin 31 artiklan 3 kohdan mukaan muutoksenhakumenettelyssä on lisäksi voitava tarkastaa päätöksen laillisuus sekä suunnitellun toimenpiteen perusteena olevat tosiseikat ja olosuhteet.

158 Kysymys siitä, voivatko kantaja ja/tai sen asianajajat saada tietoonsa sellaiset todisteet ja tiedot, joiden väitetään olevan luottamuksellisia, tai siitä, onko nämä annettava tiedoksi ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle sellaisessa erityisessä menettelyssä, jonka sisältö on määriteltävä siten, että kyseessä oleva julkinen etu tulee turvatuksi, mutta samalla kuitenkin annetaan asianomaiselle riittäväntasoista oikeussuojaa, on erillinen kysymys, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei käsiteltävänä olevan kanteen osalta tarvitse ottaa kantaa (ks. kuitenkin Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen edellä 136 kohdassa mainitussa asiassa Chahal v. Yhdistynyt kuningaskunta antaman tuomion 131 ja 144 kohta; edellä 119 kohdassa mainitussa asiassa Tinnelly & Sons ym. ja McElduff ym. v. Yhdistynyt kuningaskunta antaman tuomion 49, 51, 52 ja 78 kohta; edellä 135 kohdassa mainitun asian Jasper v. Yhdistynyt kuningaskunta antaman tuomion 51–53 kohta ja asiassa nro 50963/99, Al-Nashif v. Bulgaria, 20.6.2002 antaman tuomion 95–97 kohta, ei julkaistu Recueil des arrêts et décisionsissa, sekä edellä 111 kohdassa mainittujen Euroopan neuvoston ministerikomitean suuntaviivojen IX.4 kohta).

159 Lopuksi on myönnettävä, että neuvostolla on laaja harkintavalta sellaisten seikkojen osalta, jotka se voi ottaa huomioon, kun se toteuttaa taloudellisia ja rahoituksellisia seuraamuksia merkitseviä toimenpiteitä EY 60, EY 301 ja EY 308 artiklan nojalla YUTP:n osalta hyväksytyn yhteisen kannan mukaisesti. Koska yhteisöjen tuomioistuimet eivät erityisesti voi korvata neuvoston arviointia, joka koskee sellaisia todisteita, tosiseikkoja ja olosuhteita, joilla tällaiset toimenpiteet voidaan perustella, omalla arvioinnillaan, sen valvonnan, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin suorittaa varojen jäädyttämistä koskevien päätösten laillisuuden osalta, on rajoituttava menettelyä ja perusteluja koskevien sääntöjen noudattamiseen, tosiseikkojen aineelliseen paikkansapitävyyteen sekä siihen, ettei tosiseikkojen arvioinnissa ole tehty ilmeistä arviointivirhettä ja ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin. Tämä rajallinen valvonta koskee erityisesti sellaisten asianmukaisuuteen liittyvien näkökohtien arviointia, joihin tällaiset päätökset perustuvat (ks. edellä 146 kohta ja vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen asiassa Leander v. Ruotsi 26.3.1987 antama tuomio, A-sarja nro 116, 59 kohta ja edellä 158 kohdassa mainittu asia Al-Nashif v. Bulgaria, tuomion 123 ja 124 kohta).

Soveltaminen käsiteltävänä olevassa asiassa

160 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensinnäkin, ettei asiaa koskevassa lainsäädännössä, eli asetuksessa N:o 2580/2001 ja yhteisessä kannassa 2001/931, johon mainitussa asetuksessa viitataan, säädetä nimenomaisesti minkäänlaisesta menettelystä asianomaisia vastaan puhuvien seikkojen antamiseksi tiedoksi asianomaisille ja asianomaisten kuulemiseksi, tapahtuipa tämä ennen varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemistä tai samanaikaisesti sen kanssa, tai myöhempien päätösten tekemisen osalta asianomaisten poistamiseksi riidanalaisesta luettelosta. Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdassa todetaan ainoastaan, että "liitteessä olevassa luettelossa olevien henkilöiden ja yhteisöjen nimet tarkistetaan säännöllisin väliajoin vähintään kerran puolessa vuodessa sen varmistamiseksi, että niiden säilyttäminen luettelossa on perusteltua", ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa puolestaan säädetään, että "neuvosto – – tarkastelee ja muuttaa [luetteloa] yhteisen kannan 2001/931 – – 1 artiklan – – 6 kohdan määräysten mukaisesti".

161 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa seuraavaksi, ettei kantajalle ole missään vaiheessa ennen käsiteltävänä olevan kanteen nostamista annettu tiedoksi sitä vastaan puhuvia seikkoja. Kantaja korostaa perustellusti, ettei varojen jäädyttämistä koskevassa alkuperäisessä päätöksessä eikä myöhemmissä päätöksissä aina kanteen kohteena olevaan päätökseen saakka – viimeksi mainittu päätös mukaan lukien – mainita edes sellaisia "täsmällisiä tietoja" tai "asiaan liittyviä seikkoja", jotka osoittavat, että toimivaltainen kansallinen viranomainen on tehnyt päätöksen, jolla voidaan perustella sen sisällyttäminen riidanalaiseen luetteloon.

162 Näin ollen on todettava, että vaikka kantaja olisikin tiennyt, että se tultaisiin pian sisällyttämään riidanalaiseen luetteloon, ja vaikka se olisikin tehnyt aloitteen ottaakseen yhteyttä neuvostoon estääkseen tällaisen toimenpiteen (ks. edellä 69 kohta), sillä ei ollut tiedossaan sellaisia erityisiä seikkoja, joiden katsottiin puhuvan sitä vastaan aiotun seuraamuksen perustelemiseksi, eikä sillä näin ollen ollut mahdollisuutta esittää asianmukaisesti kantaansa tältä osin. Tässä tilanteessa ei voida hyväksyä neuvoston väitettä siitä, että se on kuullut kantajaa ennen sen varojen jäädyttämistä.

163 Edellä esitettyjä näkökohtia, jotka liittyvät sen tarkistamiseen, että puolustautumisoikeuksia on kunnioitettu, voidaan soveltuvin osin soveltaa myös sen tutkimiseen, onko perusteluvelvollisuutta noudatettu.

164 Käsiteltävänä olevan asian osalta on todettava, etteivät kanteen kohteena oleva päätös tai päätös 2002/334, joka ensiksi mainitulla päätöksellä ajantasaistetaan, täytä perusteluja koskevaa vaatimusta sellaisena kuin se on edellä määritetty, koska kyseisissä päätöksissä tyydytään ainoastaan toteamaan johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa, että on "suotavaa" laatia ajantasaistettu luettelo henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin asetusta N:o 2580/2001 sovelletaan.

165 Paitsi, että kantaja ei ole voinut esittää asianmukaisesti kantaansa neuvostolle, on myös todettava, että koska kanteen kohteena olevassa päätöksessä ei ole minkäänlaista mainintaa sellaisista erityisistä ja konkreettisista tiedoista, joilla päätös voidaan perustella, sille ei myöskään annettu mahdollisuutta tukea kannettaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, kun otetaan huomioon sellaiset edellä mainitut suhteet, jotka vallitsevat puolustautumisoikeuksia koskevien takeiden, perusteluvelvollisuutta koskevien takeiden ja tehokasta oikeussuojaa koskevien takeiden välillä. Tältä osin on muistettava, että mahdollisuus oikaista perustelujen täydellinen puuttuminen kanteen nostamisen jälkeen merkitsee nykyisen oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksien loukkaamista (ks. edellä 139 kohta).

166 Lisäksi on todettava, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella ole eri asianosaisten esittämien kirjelmien eikä sille esitetyn oikeudenkäyntiaineiston perusteella mahdollisuutta harjoittaa tuomioistuinvalvontaansa, koska se ei suullisen

käsittelyn päättymisen jälkeen kykene varmuudella määrittämään edes sitä, mikä on se yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu kansallinen päätös, johon kanteen kohteena oleva päätös perustuu.

167 Kantaja on kannekirjelmässään tyytynyt väittämään, että se on sisällytetty riidanalaiseen luetteloon "ilmeisesti ainoastaan Teheranin hallituksen toimittamien asiakirjojen perusteella". Kantaja on vastauskirjelmässään todennut lisäksi, että "se ei mitenkään voinut tietää tosiseikkoihin liittyviä syitä sisällyttämiselleen" riidanalaiseen luetteloon, että "siltä [oli] myös evätty kaikki mahdollisuudet tutustua itseään koskevaan aineistoon" ja että "luetteloon sisällyttämisen syyt [olivat] hyvin todennäköisesti diplomaattiset".

168 Neuvosto on vastineessaan ja vastauksessaan jättänyt ottamatta kantaa mainittuun kysymykseen.

169 Yhdistynyt kuningaskunta on väliintulokirjelmässään todennut, että "kantaja ei [väittänyt] eikä mikään [puhunut] sen puolesta, ettei kantajaa [ollut] sisällytetty liitteeseen sellaisen [päätöksen] perusteella [jonka toimivaltainen viranomainen on tehnyt ja jossa kantajan todetaan osallistuneen terrorismiin]". Saman kirjelmän perusteella vaikuttaa lisäksi siltä, että Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan kyseessä oleva päätös on Home Secretaryn 28.3.2001 tekemä päätös, joka on vahvistettu Home Secretaryn 31.8.2001 tekemällä päätöksellä ja sen jälkeen judicial review -menettelyn mukaisen kanteen perusteella aloitetussa menettelyssä High Courtin 17.4.2002 antamalla tuomiolla ja appeal-menettelyn mukaisen kanteen perusteella aloitetussa menettelyssä POAC:n 15.11.2002 tekemällä päätöksellä.

170 Kantaja ei väliintulokirjelmän osalta esittämissään huomautuksissa ole nimenomaisesti torjunut eikä edes kommentoinut Yhdistyneen kuningaskunnan mainittuja

huomautuksia. Kun otetaan huomioon kantajan kanneperusteet ja yleiset argumentit ja erityisesti sen edellä 167 kohdassa mainitut väitteet, ei kuitenkaan ole mahdollista yksinkertaisesti hyväksyä Yhdistyneen kuningaskunnan näkemystä sellaisenaan. Kantaja on lisäksi istunnossa toistanut, ettei sen tiedossa ollut, mikä toimivaltainen viranomainen oli tehnyt kantajaa koskevan kansallisen päätöksen tai minkä täsmällisten seikkojen tai tietojen perusteella kyseinen päätös tehtiin.

171 Neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta eivät ole istunnossa kyenneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamissaan vastauksissa edes vastaamaan johdonmukaisesti siihen, mikä on se kansallinen päätös, jonka perusteella kanteen kohteena oleva päätös tehtiin. Neuvoston mukaan kyse on yksinomaan Home Secretaryn päätöksestä, sellaisena kuin POAC on sen vahvistanut (ks. edellä 169 kohta). Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan kanteen kohteena oleva päätös ei perustu ainoastaan mainittuun päätökseen vaan myös muihin muuten yksilöimättömiin kansallisiin päätöksiin, joita muiden jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset ovat tehneet.

172 Näin ollen on todettava, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kykene suullisen käsittelyn päättyessäkään harjoittamaan laillisuusvalvontaa kanteen kohteena olevan päätöksen osalta.

173 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa näin ollen, ettei kanteen kohteena olevaa päätöstä ole perusteltu ja että se on tehty menettelyssä, jossa kantajan puolustautumisoikeuksia ei ole kunnioitettu. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöskään kykene edes oikeudenkäynnin tässä vaiheessa harjoittamaan kyseistä päätöstä koskevaa tuomioistuimelle kuuluvaa laillisuusvalvontaa.

174 Nämä näkökohdat voivat merkitä ainoastaan sitä, että kanteen kohteena oleva päätös on kumottava niiltä osin kuin se koskee kantajaa ilman, että näin ollen olisi kumoamisvaatimuksen osalta tarpeen lausua ensimmäisen kanneperusteen kahdesta viimeisestä osasta tai muista kanneperusteista ja niihin liittyvistä väitteistä.

Vahingonkorvausvaatimus

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

175 Kantaja ei ole esittänyt yhtäkään tosiseikkaa tai oikeudellista seikkaa tukeakseen vaatimustaan siitä, että neuvosto määrättäisiin maksamaan sille yksi euro korvauksena vahingosta, jota se väittää kärsineensä. Neuvosto ja väliintulija eivät ole kirjelmissään tai istunnossa ottaneet kantaa tähän vaatimukseen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

176 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kanteessa on mainittava riidan kohde ja yhteenveto seikoista, joihin kanne perustuu. Tämän maininnan on oltava riittävän selvä ja täsmällinen, jotta vastaaja voi valmistautua esittämään puolustuksensa ja jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi tarvittaessa antaa asiassa ratkaisun ilman täydentäviä tietoja. Jotta oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenkäytön vaatimusten toteutuminen taattaisiin, kanne voidaan ottaa tutkittavaksi vain, jos olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ainakin yhteenvedonomaisesti mutta samalla johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi ilmi itse kannekirjelmästä (ks. asia T-19/01, Chiquita Brands ym. v. komissio, tuomio 3.2.2005, Kok. 2005, s. II-315, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

177 Jotta nämä edellytykset täyttyisivät, kannekirjelmästä, jossa vaaditaan yhteisön toimielimen aiheuttamiksi väitettyjen vahinkojen korvaamista, on ilmettävä seikat, joiden perusteella kantajan riitauttama toimielimen menettely voidaan yksilöidä, syyt, joiden nojalla kantaja katsoo, että tämän menettelyn ja aiheutetuksi väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys, ja tämän vahingon laatu ja sen laajuus (ks. asia T-38/96, Guérin automobiles v. komissio, tuomio 10.7.1997, Kok. 1997, s. II-1223, 42 ja 43 kohta ja edellä 176 kohdassa mainittu asia Chiquita Brands ym. v. komissio, tuomion 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Sitä vastoin vaatimus, joka koskee minkä tahansa vahingonkorvauksen saamista, ei ole riittävän täsmällinen, ja se on näin ollen jätettävä tutkimatta (edellä 176 kohdassa mainittu asia Chiquita Brands ym. v. komissio, tuomion 66 kohta).

178 Erityisesti on todettava, että aineettoman vahingon korvausta koskevassa vaatimuksessa, jossa vaaditaan vahingon korvaamista symbolisesti tai jolla pyritään todelliseen vahingonkorvaukseen, on täsmennettävä väitetyn vahingon laatu vastaajan moitittu toiminta huomioon ottaen ja tarkennettava aiheutuneeksi väitetyn vahingon koko määrä edes arviomääräisesti (ks. asia T-277/97, Ismeri Europa v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 15.6.1999, Kok. 1999, s. II-1825, 81 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

179 Käsiteltävänä olevan asian osalta on katsottava, että kannekirjelmään sisältyvän vahingonkorvausvaatimuksen on todennäköisimmin ymmärrettävä koskevan aineetonta vahinkoa, koska vahingon määräksi on arvioitu symbolinen yksi euro. Kantaja ei ole kuitenkaan täsmentänyt kyseisen aineettoman vahingon laatua eikä ennen kaikkea yksilöinyt neuvoston sellaista virheelliseksi väitettyä toimintaa, jonka väitettäisiin aiheuttaneen kyseisen vahingon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiana ei kuitenkaan ole tutkia ja yksilöidä kumoamisvaatimuksen tueksi

esitettyjen eri väitteiden joukosta sitä väitettä tai niitä väitteitä, joihin kantaja pyrkii perustamaan vahingonkorvausvaatimuksensa. Ensimmäisen oikeusasteen tehtävänä ei myöskään ole arvioida mahdollista syy-yhteyttä kyseisessä väitteessä tai kyseisissä väitteissä tarkoitetun toiminnan ja väitetyn aineettoman vahingon välillä eikä tutkia tällaisen syy-yhteyden olemassaoloa.

180 Näin ollen kannekirjelmään sisältyvä vahingonkorvausvaatimus ei ole vähäisimmässäkään määrin täsmällinen, ja se on näin ollen jätettävä tutkimatta, varsinkin kun kantaja ei ole edes yrittänyt korjata tätä puutteellisuutta vastauskirjelmässään.

181 Tästä seuraa myös se, ettei vahingonkorvausvaatimuksen osalta ole tarpeen lausua sellaisista perusteista ja väitteistä, joihin kantaja on vedonnut kumoamisvaatimuksensa tueksi mutta joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole vielä tutkinut (ks. edellä 174 kohta).

Kirjallisen käsittelyn uudelleen aloittamista koskeva vaatimus

182 Ne näkökohdat, joiden perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa kanteen kohteena olevan päätöksen kantajaa koskevilta osin, eivät miltään osin perustu sellaisiin uusiin asiakirjoihin, jotka kantaja on toimittanut kirjaamoon 18.1. ja 25.1.2006 (ks. edellä 23 ja 24 kohta). Vaikka kyseiset asiakirjat on liitetty oikeudenkäynti-aineistoon (ks. edellä 31 kohta), on näin ollen katsottava, ettei niillä ole minkäänlaista merkitystä tämän tuomion kannalta. Näin ollen ei ole aihetta hyväksyä neuvoston vaatimusta kirjallisen käsittelyn uudelleen aloittamisesta (ks. edellä 25 kohta).

Oikeudenkäyntikulut

183 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohdan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut jaettaviksi asianosaisten kesken tai määrätä, että kukin vastaa omista kuluistaan, jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi. Käsiteltävänä olevassa asiassa neuvosto on velvoitettava paitsi vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan myös korvaamaan neljä viidesosaa kantajan oikeudenkäyntikuluista.

184 Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Kanne jätetään osaksi tutkimatta ja hylätään perusteettomana niiltä osin kuin siinä vaaditaan yhteisen kannan 2001/931/YUTP ajantasaistamisesta ja yhteisen kannan 2005/847/YUTP kumoamisesta 21.12.2005 hyväksytyn neuvoston yhteisen kannan 2005/936/YUTP kumoamista.**

2) **Tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2005/848/EY kumoamisesta 21.12.2005 tehty neuvoston päätös 2005/930/EY kumotaan kantajaa koskevilta osin.**

3) **Vahingonkorvausvaatimus jätetään tutkimatta.**

4) **Neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan neljä viidesosaa kantajan oikeudenkäyntikuluista.**

5) **Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä joulukuuta 2006.

E. Coulon

kirjaaja

J. Pirrung

jaoston puheenjohtaja

Sisällys

Asian tausta ..... II - 4676

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset ..... II - 4681

Alun perin riitautettujen toimien kumoamisen ja korvaamisen seuraukset menettelyn kannalta ..... II - 4684

Vaatimusten toinen osa ..... II - 4687

Kanteen kohteena olevan yhteisen kannan kumoamista koskeva vaatimus ..... II - 4687

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat ..... II - 4687

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 4689

Kanteen kohteena olevan päätöksen kumoamista koskeva vaatimus ..... II - 4694

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat ..... II - 4695

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 4702

Puolustautumisoikeuksien kunnioittamiseen, perusteluvelvollisuuteen ja tehokasta oikeussuojaa koskeviin oikeuksiin liittyvien takeiden sovellettavuus silloin, kun kyse on asetukseen N:o 2580/2001 perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemisestä ..... II - 4703

– Puolustautumisoikeudet ..... II - 4703

– Perusteluvelvollisuus ..... II - 4708

– Oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan ..... II - 4709

Puolustautumisoikeuksiin, perusteluvelvollisuuteen ja tehokasta oikeussuojaa koskeviin oikeuksiin liittyvien takeiden tarkoitus ja rajoitukset silloin, kun kyse on asetukseen N:o 2580/2001 perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemisestä ..... II - 4710

– Puolustautumisoikeudet ..... II - 4710

– Perusteluvelvollisuus ..... II - 4718

– Oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan ..... II - 4724

Soveltaminen käsiteltävänä olevassa asiassa ..... II - 4728

Vahingonkorvausvaatimus ..... II - 4732

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat ..... II - 4732

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 4732

Kirjallisen käsittelyn uudelleen aloittamista koskeva vaatimus ..... II - 4734

Oikeudenkäyntikulut ..... II - 4735